

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΤΟΣ 70^ο

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 330

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 30 ΜΑΪΟΥ—ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ 8^{ΗΝ} ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΗΜΕΡΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΝ ΤΟΝ ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (προτείνει τὸ κλίμα).— Μπάριτα, στὸν τόπο!

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.— Κύργιε ἐλέησον! Τ' εἶν' κειό, ρέ; Ζουτ' κό; 'Αει, μανούλα μ', κι διν ἔχου μαζή μ' λι'άνι νὰ λιβανιστῶ. 'Αἷ τι!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μπάριτα, τὰ λεφτά.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.— Οὐρ, διν ἔχου πιντάρα μαθές. Μόνου τοῦ τσατσαροῦλι κι τοῦ καθρεφτοῦλ' ἔχου στοὺ σιλάχ μ'.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Φέριτα.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ"

Το γραφιστόν της Σφαιρας αναλαμβάνει την δια βίβαν επίσημον εν μέρος των ενδιαφερομένων κός διασποράν εν Κωνσταντινουπόλει νοομάντη καί ανωματιότην διαμένοντα εν θήβαις. Πλήρες φως εις όλα τα οικογενειακά μυστη εν Πνευματικός, ινωτισμός, τραπέζι κα Ψυχολογία παν ζ ατόμου επί τη βάσει γραφικό χαρακτήρος.

Συναντήσεις δι άλληλογραφίας. Απαντήσεις ταπεινά και άκριβείας. Πλήρες μυστικότης. Γράματα, Νοομαντη, γραφεία Σφαιρας αποκαλύπτουν δραματικά 10 εις έκαστην επιστολήν.

Εις τους επιθυμούντας να λάβουν απαντήσεις δι. ιδιαιτέρας επιστολής και όχι διά της στήλης γνωρίζω ότι, δέον να ενοικιασθούν εις διπλούν το όρισθέν άδειον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ : ΠΑΛΑΝΕΥΤΡΑΝ ΝΕΟΤΗΤΑ : Δέν θα ταξιδεύσετε. Θά ζήσετε εν όλω 51 έτη. Όνομα μέλλοντος σούζου: Γερσίσιος. Θέλεινα ξένος.

Π. Ν. Κ. Γ. Πειραιά. Σας είναι άπολύτως πιστή. Δεξάτε της μεγαλειεταν ειλκρινειαν, μη την βασανίζετε.

Β. Κ. Μ. Αι έκπλήξεις θα είναι εύχαριστοι. Δέν πρόκειται περί γίμου, άλλα περί βελτιώσεως των συνθηκών του βίου σας.

ΠΑΠΑΡΟΥΑΝ : Αισθητήν καλλιτέρευσίς του βίου σας δέν διαβλέπω. Ό αδελφός σας θα εύτυχίση πολύ άργά όμως. Ό πατήρ σας θα ζήση ακόμη 14 έτη. Τό μέλλον σας λίκν θλιβερόν.

ΤΡΑΚΟΥΣΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιά. Μία άσθένεια σας έκαμεν εύχάτως να πορεύεσθε πολύ. Ευτυχώς παρήλθε σχεδόν. Τό μέλλον σας ουχι εύτυχέστερον του παρόντος. Και τοϋτο διά δύο λόγους: Πρώτον, διότι έστηρίξατε την ζωήν σας επί ασθροβίβαν και δεύτερον διότι αδδέποτε ήγαπησατε την ειλκρινειαν. Ούτε εκεί θα εύρετε ύποστήριξη. Δι' αυτό σας συνιστώ να μη γράψετε. Με ένα λόγον ή τύχη σας δέν θα καλλιτερεύσει. Είναι πλέον άδύνατον.

ΧΑΡΤΣΑΚ, Πειραιά: Μη την συναντήσετε. Η γυναίκα έλείνη άπεργάζεται την ολοκληρωτικήν κατατροφήν σας. Τη άληθεια, δέν είσθε εύτυχής σημερον και εν τη άπελπισία διανοήθητε να συνδεθήτε με την γυναίκα εκείνην. Τοϋτο όμως θα σας γίνη πρόσθετος δυστυχίας μεγαλιώτερος από της σημερινης.

Γ'ΝΑΤΙΟΝ Γ. Γ., Μυτιλήνην : Γάμον δέν διαβλέπω προς τό παρόν.

ΜΑΜΠΕΛ, Πατήσια : Ό Σταύρος ουδέποτε έκκέφθη να σας καταστήση εύτυχη πραγματοποιούν τους πόθους σας. Όπωσδήποτε γάμον διαβλέπω με άλλον. Ό θεός σας θα ζήση ακόμη 14 έτη. Χρήματα έχεις όλίγα, προσωπίδα όμως δι' άλλον.

ΜΠΟΕΜ, Πάτρας : Σας συριστώ να ύπανδρευθήτε τόν Κωνσταντήν, ό οποίος θα σας προσφέρει μίαν γλυκιάτην εύτυχίαν. Προβλέπω μακροζωίαν.

Β. Γ., Κέρκυρα : Τά έγγραφα έχάθησαν εν θαλάσση. Ουδέμια έλλίς περι άνευρέσεώς των όπακείων πλέον.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑΡΑΝ : Τό ιδιόν σας μέλλον άρκυτά εύτυχές. Της αδελφής σας όμως όχι. Ό νέος εκείνος άγαπή τήν φίλην σας. Μη παρεμβάτε εις όμως δυσκολίας εις την εξέλιξιν του αισθηματος τούτου, Γάμον ιδιόν σας δέν διαβλέπω.

ΑΝΑΤΟΔΟΥΡΥΣΙΜΕΝΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ : Ό μέλλον σύζυγός σας θα δνομάζεται Γεώργιος. Η τύχη σας πολλές εύχαριστους έκπλήξεις σας έπιφύλασσει.

ΧΛΩΜΟ ΑΣΤΕΡΙΝ : Αθήνας : Δέν θα είναι αυτός ό μέλλον σύζυγός σας. Σας συμβουλεύω να μη έχετε πεποιθήσιν εις αυτόν. Άγαπή και άλλην. Έφ' όσον τά χρήματα ήσαν εκείνα που συνεκράτουν τό αισθημά σας, τό αισθημά σας αυτό ήτο αδύνατον να καταλήξη εις άποτέλεσμα εύχάριστον.

ΜΑΡΙΟΝ, Πειραιά : Η έννοια σας αδύνατος. Ό σύζυγός είναι εύτυχής. Μη του καταστρέψετε την εύτυχίαν. Αι έγγραφα τού πατρός σας δέν θα προσδεθούν. Από οικονομικής άπόψεως τό μέλλον σας πολύ ικανοποιητικόν διά τας βλέψεις σας.

ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟΝ, Πειραιά : Να σας άπαντήσω άλλα σε τί ; Έρωτησατέ με. Όπως δήποτε τό μέλλον σας θα είναι πολύ δυστυχές.

ΑΝΘΟΣ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ : Μου είναι άδύνατον ν' άπαντήσω εις την πρώτην έρώτησιν σας. Τά όραλλόμενα δέν θα σας έπιστραφούν. Δέν σας άγαπή, όπως νομίζετε, άπόλυστα διότι δέν είναι ειλκρινής. Θά ύπανδρευθήτε τόν Ιατρόν. Έρευνήσατε εις την μήμην σας και θα τόν ένθυμηθήτε. Σεις θα ύπανδρευθήτε πρώτη. Ταχέως θα δοκιμάσετε την γλυκύτητα μεγάλης χαράς.

ΛΟΡΙΑΝ, Πατήσια . Θά ύπανδρευθήτε άνδρα, ό οποίος σημερον σας είναι άγνωστος. Μαζί του θα διέλθετε ήμέρας μεσάς εύτυχίας.

ΠΑΠΑΡΟΥΑΝ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ : Ό Άθανάσιος θα είναι ό μέλλον σύζυγός σας. Αυτός όμως πολλά περιμένει από σας. Φροντί ατε να φανήτε εντ. Για τών προσπαθειών του.

Ν. Τ. Υ. : Άπλούστατα δέν σας άγαπή, άγαπή άλλον από διετίας. Γ. μου της αδελφής σας δέν διαβλέπω.

ΛΟΥΚΙΑΝΗΝ Β. : Η αδελφή σας δέν θα θεραπευθή. Α βλέπω γάμον εν έρωτος. Με τόν σύζυγόν σας δέν θα εύτυχησετε άπολύτως. Τ. Κ., Λιτόχρον. Σας εκβιάζει διά να έπισπεύσετε τόν γάμον.

Δέ άγαπή τόν άλλον. Άπλούστατα τόν μεταχειρίζεται ως όργανον. Έάν τόν θεωρήτε άπαράτητον διά την ζωήν σας, έπισπεύσατε τόν γάμον.

Εις τό προσεχές φύλλον της Σφαιρας θ' άπαντήσω εις τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Μ.Μ.Μ., Ξανθοβάλα, Α. Κ., Καλαματαιανή, Φιορέλλας, Σωφός, Μιμόζας Δ., Καρδίας από πύραν, Άντας, Βόλιανον, Ξολοκαστρίτου Βασιανιμένης ζωής, Έλιπίδος, Τίτοας, Forger, Πεδαιμίνης καρδίας, Πάμε, Π.Π.Π., Μαροέλ, Μιάς άγνώστου, Κλεμένης καρδίας, Μήλου της έριδος, Spetseris, Έγκοκλίου, Περονζέ, Άπωλοσθέντος έρωτος, Κ.Τ.Ν.

Έλαβον και τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Αχίλες, Άνθος της Θεσσαλίας Λουκιανής Γ., Άευχού Τριανταφύλλον, Μαλβίνας, Πουλιού της καταγίδος, Παυλίνας Κ. Νίκου Κ.Κ., Νανάς, Μανόν Λεονας, Νικ. Κονοπούλου, Θεοοκλήστου, Χαμέντης έλιπίδος, Hary Lou Alex., Μοιρολάδρου, Μαργαρίτας, Στέφα, Dora X. Β.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

θ' άπαντήσω εις τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Μ.Μ.Μ., Ξανθοβάλα, Α. Κ., Καλαματαιανή, Φιορέλλας, Σωφός, Μιμόζας Δ., Καρδίας από πύραν, Άντας, Βόλιανον, Ξολοκαστρίτου Βασιανιμένης ζωής, Έλιπίδος, Τίτοας, Forger, Πεδαιμίνης καρδίας, Πάμε, Π.Π.Π., Μαροέλ, Μιάς άγνώστου, Κλεμένης καρδίας, Μήλου της έριδος, Spetseris, Έγκοκλίου, Περονζέ, Άπωλοσθέντος έρωτος, Κ.Τ.Ν.

Έλαβον και τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Αχίλες, Άνθος της Θεσσαλίας Λουκιανής Γ., Άευχού Τριανταφύλλον, Μαλβίνας, Πουλιού της καταγίδος, Παυλίνας Κ. Νίκου Κ.Κ., Νανάς, Μανόν Λεονας, Νικ. Κονοπούλου, Θεοοκλήστου, Χαμέντης έλιπίδος, Hary Lou Alex., Μοιρολάδρου, Μαργαρίτας, Στέφα, Dora X. Β.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

θ' άπαντήσω εις τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Μ.Μ.Μ., Ξανθοβάλα, Α. Κ., Καλαματαιανή, Φιορέλλας, Σωφός, Μιμόζας Δ., Καρδίας από πύραν, Άντας, Βόλιανον, Ξολοκαστρίτου Βασιανιμένης ζωής, Έλιπίδος, Τίτοας, Forger, Πεδαιμίνης καρδίας, Πάμε, Π.Π.Π., Μαροέλ, Μιάς άγνώστου, Κλεμένης καρδίας, Μήλου της έριδος, Spetseris, Έγκοκλίου, Περονζέ, Άπωλοσθέντος έρωτος, Κ.Τ.Ν.

Έλαβον και τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Αχίλες, Άνθος της Θεσσαλίας Λουκιανής Γ., Άευχού Τριανταφύλλον, Μαλβίνας, Πουλιού της καταγίδος, Παυλίνας Κ. Νίκου Κ.Κ., Νανάς, Μανόν Λεονας, Νικ. Κονοπούλου, Θεοοκλήστου, Χαμέντης έλιπίδος, Hary Lou Alex., Μοιρολάδρου, Μαργαρίτας, Στέφα, Dora X. Β.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

θ' άπαντήσω εις τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Μ.Μ.Μ., Ξανθοβάλα, Α. Κ., Καλαματαιανή, Φιορέλλας, Σωφός, Μιμόζας Δ., Καρδίας από πύραν, Άντας, Βόλιανον, Ξολοκαστρίτου Βασιανιμένης ζωής, Έλιπίδος, Τίτοας, Forger, Πεδαιμίνης καρδίας, Πάμε, Π.Π.Π., Μαροέλ, Μιάς άγνώστου, Κλεμένης καρδίας, Μήλου της έριδος, Spetseris, Έγκοκλίου, Περονζέ, Άπωλοσθέντος έρωτος, Κ.Τ.Ν.

Έλαβον και τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Αχίλες, Άνθος της Θεσσαλίας Λουκιανής Γ., Άευχού Τριανταφύλλον, Μαλβίνας, Πουλιού της καταγίδος, Παυλίνας Κ. Νίκου Κ.Κ., Νανάς, Μανόν Λεονας, Νικ. Κονοπούλου, Θεοοκλήστου, Χαμέντης έλιπίδος, Hary Lou Alex., Μοιρολάδρου, Μαργαρίτας, Στέφα, Dora X. Β.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

θ' άπαντήσω εις τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Μ.Μ.Μ., Ξανθοβάλα, Α. Κ., Καλαματαιανή, Φιορέλλας, Σωφός, Μιμόζας Δ., Καρδίας από πύραν, Άντας, Βόλιανον, Ξολοκαστρίτου Βασιανιμένης ζωής, Έλιπίδος, Τίτοας, Forger, Πεδαιμίνης καρδίας, Πάμε, Π.Π.Π., Μαροέλ, Μιάς άγνώστου, Κλεμένης καρδίας, Μήλου της έριδος, Spetseris, Έγκοκλίου, Περονζέ, Άπωλοσθέντος έρωτος, Κ.Τ.Ν.

Έλαβον και τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Αχίλες, Άνθος της Θεσσαλίας Λουκιανής Γ., Άευχού Τριανταφύλλον, Μαλβίνας, Πουλιού της καταγίδος, Παυλίνας Κ. Νίκου Κ.Κ., Νανάς, Μανόν Λεονας, Νικ. Κονοπούλου, Θεοοκλήστου, Χαμέντης έλιπίδος, Hary Lou Alex., Μοιρολάδρου, Μαργαρίτας, Στέφα, Dora X. Β.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

θ' άπαντήσω εις τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Μ.Μ.Μ., Ξανθοβάλα, Α. Κ., Καλαματαιανή, Φιορέλλας, Σωφός, Μιμόζας Δ., Καρδίας από πύραν, Άντας, Βόλιανον, Ξολοκαστρίτου Βασιανιμένης ζωής, Έλιπίδος, Τίτοας, Forger, Πεδαιμίνης καρδίας, Πάμε, Π.Π.Π., Μαροέλ, Μιάς άγνώστου, Κλεμένης καρδίας, Μήλου της έριδος, Spetseris, Έγκοκλίου, Περονζέ, Άπωλοσθέντος έρωτος, Κ.Τ.Ν.

Έλαβον και τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Αχίλες, Άνθος της Θεσσαλίας Λουκιανής Γ., Άευχού Τριανταφύλλον, Μαλβίνας, Πουλιού της καταγίδος, Παυλίνας Κ. Νίκου Κ.Κ., Νανάς, Μανόν Λεονας, Νικ. Κονοπούλου, Θεοοκλήστου, Χαμέντης έλιπίδος, Hary Lou Alex., Μοιρολάδρου, Μαργαρίτας, Στέφα, Dora X. Β.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

θ' άπαντήσω εις τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Μ.Μ.Μ., Ξανθοβάλα, Α. Κ., Καλαματαιανή, Φιορέλλας, Σωφός, Μιμόζας Δ., Καρδίας από πύραν, Άντας, Βόλιανον, Ξολοκαστρίτου Βασιανιμένης ζωής, Έλιπίδος, Τίτοας, Forger, Πεδαιμίνης καρδίας, Πάμε, Π.Π.Π., Μαροέλ, Μιάς άγνώστου, Κλεμένης καρδίας, Μήλου της έριδος, Spetseris, Έγκοκλίου, Περονζέ, Άπωλοσθέντος έρωτος, Κ.Τ.Ν.

Έλαβον και τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Αχίλες, Άνθος της Θεσσαλίας Λουκιανής Γ., Άευχού Τριανταφύλλον, Μαλβίνας, Πουλιού της καταγίδος, Παυλίνας Κ. Νίκου Κ.Κ., Νανάς, Μανόν Λεονας, Νικ. Κονοπούλου, Θεοοκλήστου, Χαμέντης έλιπίδος, Hary Lou Alex., Μοιρολάδρου, Μαργαρίτας, Στέφα, Dora X. Β.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

θ' άπαντήσω εις τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Μ.Μ.Μ., Ξανθοβάλα, Α. Κ., Καλαματαιανή, Φιορέλλας, Σωφός, Μιμόζας Δ., Καρδίας από πύραν, Άντας, Βόλιανον, Ξολοκαστρίτου Βασιανιμένης ζωής, Έλιπίδος, Τίτοας, Forger, Πεδαιμίνης καρδίας, Πάμε, Π.Π.Π., Μαροέλ, Μιάς άγνώστου, Κλεμένης καρδίας, Μήλου της έριδος, Spetseris, Έγκοκλίου, Περονζέ, Άπωλοσθέντος έρωτος, Κ.Τ.Ν.

Έλαβον και τας έπιστολάς τών διδών και κυρίων : Αχίλες, Άνθος της Θεσσαλίας Λουκιανής Γ., Άευχού Τριανταφύλλον, Μαλβίνας, Πουλιού της καταγίδος, Παυλίνας Κ. Νίκου Κ.Κ., Νανάς, Μανόν Λεονας, Νικ. Κονοπούλου, Θεοοκλήστου, Χαμέντης έλιπίδος, Hary Lou Alex., Μοιρολάδρου, Μαργαρίτας, Στέφα, Dora X. Β.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

SPLEEN

Μιά κόρη εις τό Κολωνακί, άρστης κοινωνικής μορφώσεως, ένα κορίτσι από τά λίγα που κατορθώνουν να συγκρατήσουν τη ζωή τους στο επίπεδον της πραγματικής άριστοκρατίας, ητοκοίτης προ ήμερων με μορφήν, επειδή ύπέφερε τρομερά από μελαγχολία.

Έαι τέλους τί ειδους άρρώστεια είν' αυτή ή μελαγχολία, την όποίαν οι Άγγλοι ονομάζουν «Spleen» ;—Πρόκειται, άγαπητο μου, περι μιάς άσθενσίας που είναι πλέος φρικώδης από την φύσιν και πλέον θλιβερά από την παραφροσύνη. Η μελαγχολία που κατακυριεύει τη ψυχή τών κοριτσιών εκείνων, τά όποια ή μεγάλη μόρφωση κατέστησεν ύπερ τό δέον αισθαντικά, είναι ή κατ' έξοχην άσθένεια της εποχής μας, ή όποια θερίζει τά λεπτοφυή πλασματικά μας, ή όποια συντρίβει και θανατώνει τά κορίτσια μας. Όπως τό μικρόβιον της φθίσεως κατατρώγει τούς πνεύμονας και αναγκάζει τό όρατον στήθαί τών κοριτσιών ν' άγωνίζονται για μιά άναπνοή, έτσι και ή μελαγχολία κατατρώγει την ψυχήν και την αναγκάζει να προτιμήσθ, από την ζωή τού κόσμου τούτου, ένα ταξίδι τόν άπειρον.

Η κόρη περι τήν ήλικίαν τών δέκα πέντε έτών και εισέρχεται εις την περιόδον εκείνην της ζωής της που τό πάλν λουλουδίσει γι' αυτήν. Καμιά σκοτεινή γωνία στη ζωή δέν ύπάρχει γι' αυτήν. Κανένα σύννεφο στον όρίζοντα. Όλα γι' αυτήν είναι γεμάτα φώς, γεμάτα χαράν, γεμάτα άπόλαυση. Δάμπτει τό σπύτι της όλο από τό φώς τών ματιών της, τό χαμόγελό της δίνει την εύτυχίαν άπειραν λουλουδιών.

Έξαφνα τά μάτια της κόρης σκοτεινιάζουν, χάνεται από τά χείλη της τό χαμόγελο, δέν την εύχαριστεί τίποτε, δυσφορεί για όλα. Τι έχει συμβεί ; Άπλούστατα :

Στην καρδιά της κόρης έγύθηκεν ή πρώτη σταγον του δηλητηρίου της μελαγχολίας, ή όποια θα την οδηγήσθ μια μέρα στο τάφο.

Είχε φως ή κόρη αυτή, είχε χαρά, είχε δνείρα που λάμπανε όλοένα μπροστά, στα μάτια της. Δέν είχαν όμως έρωτα και χωρίς τόν έρωτα καμμιές χαράς τό φώς δέν μπορεί να βαστήξθ. Η καρδιά της κατακυριεύεται από πόθος για τόν έρωτα, ή φύσις της όργιζε για τόν έρωτα, ή ο καρδία της διηρ, διηρ για μιά έρωτική νυχτιά. Ό έρωσ όμως δέν έρχεται ειτε γιατί δέν ζεύρει τόν τρόπο να τόν προσκαλέσθ ή κόρη, ειτε γιατί δέν την άφίνουν οι άλλοι να τόν προσκαλέσθ. Και τότε εύκακόμειθα πρό του θλιβερού φαινομένου μιάς ύπάρξεως που αρχίζει να πάσχη φοβήρα, να ύποφρη μέσα της, να φθιρείται μυστικά από όλους.

Όλην αυτήν αυτήν την θλιβεράν κατάστασιν ονομάζει ό κόσμος «μελαγχολίαν». Μελαγχολίαν την ονομάζει και ή ίδια αυτή κόρη. Από τας φοβήρας συντελείας της μελαγχολίας αυτής μόνον ό έρωσ της σώζει. Δώσατε έναν έρωτα στο κορίτσι αυτό και τότε θα εύρεθήτε πρό του θανάτουσ δόητε τό κορίτσι σας να λάμψη πάλιν και να σικαζέ από ευδαιμονίαν. Ό έρωσ—ό μέγας σωτήρ του μελαγχολικού κοριτσιού. Πάρτε τά βιβλία από τά χείρη του κοριτσιού και δώσατε του τόν έρωτα. Μόνον αυτός θα μπορούσθ να τό σώσθ. Συμπέρασμα : Παντρεύσατε μικρά τά κορίτσια σας. Η ήλικία τών 15—20 έτών είνε ή προτιμητέα. Η μελαγχολία τότε αρχίζει να ένεδρεύθ. Πήτε στον έρωτα να την στελή στο διάβολο.

ROMEO

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ "ΡΟΖΙΤΑΝ", ΕΙΣ ΤΗΝ 4ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

ση επάνω σ' ένα τραπέζι.

Ό σύζυγός στραβουμπούτσου ίλαξεν. Άνογει τόν χαρτοφύλακα. . . και κατόπιν τό στόμα μα του. Μέσα στο χαρτοφύλακα άνεπαύοντο 100 τραπεζογαματία τών 100 φραγκών. Ό σύζυγός έκρυψεν εις τής τσέπες του τό σώμα του έγκλημάτος, έφρασε πάλι τό καπέλλο του και άθιάτος ένεκλώσ, άπεκακρόνη από τό σπύτι του, χωρίς να τόν πάρη είδησιν κανείς.

Και ό νέος; Ό νέος τι φαντάζονται οι άναγνώσταί πως έκαμε; Μ ΣΤΗΡΙΑ

Μία νύξ εν Χωσειώ

Έν παράθυρον άνοιχτόν ύψηλο, μεγάρου άνωθεν του Κερατίου κόλπου κατά τας ώρας της νυκτός, δύναιται να παρουσιάσθ εις τόν όφθαλμόν του θεατού τό γραφικώτερον τών θεαμάτων, όταν ή σελήνη διερχομένη άνωθεν άνακαλύπτει επί τών ύδάτων.

Τά ύδατα του Κερατίου κόλπου παρουσιάζουν πολλάς τάς περιεργότητας έναλλαγών των χορμάτων.

Ό νυκτερινός ύπνος των είναι βαθύς κυανούς ή πρωινή άφύπνισις των είνε ύπόλευκος ή όργη των, όταν ή πληθής τών μικρών άτμοσφαιρών διαταράτθ την ήσυχίαν των, είνε πρασινά και είνε κίτρινη ή διαφείσις των προς τόν ύπνον τών έσπερινών.

Ό Κερατίος κόλπος είνε ό ύγρός χαμαιλέων.

Από τό παράθυρον εκείνο, πλησόν του όποιου θα δδηγήσθ τον άναγνώστην κατά την έσπερινήν ώραν, έπαρουσιάζετο εις τόν όφθαλμόν του θεατού ή γραφικώτερα εικόνα.

Μία εικόνα συγκεχυμένη, άλλα της όποιας αι μάγιστροι γραμμάτι άπέλευτοι εν άμυγδαλίαι δαιμονίως γραφικόν.

Η σελήνη έσελάγιζεν άνωθεν, άνατανκλωμένη εις τά ύδατα του κόλπου, βυθισμένα εις τόν βαθυκόπον ύπνον των.

Έναντι ό όγκος της Σταμπούλι, άνυψούμενος δεξιόθεν της γαφύρας, προς τό Σερασκεράτον, διά γραμμής θετλασμένης και διακοπτομένης έκάστοτε από τούς ύψηλους μινωάδες της Άγίας Σοφίας, του τζαμού Άχμέτ, του Νουρή Όσμανιέ, του Σουλτάν Βαγιαζίτ και από τόν κόρνον του Σερασκεράτου.

Η άνύψωσις ούτη τών μινωάδων εν ώρα νυκτός, όμοιάζει μακρόθεν προς χείρας τιτάνων, κρημινόμενων κατά γής, άλλα και άπειλούντων άκόμη τόν ουράνον.

Κατά την νύκτα εκείνη ή θέα του Κερατίου κόλπου εκ του άνοιχτού παραθύρου του άνωθεν αυτού ύψηλού μεγάρου, θα ήδύνατο να προκαλέσθ ιδιαιτερον θαυμασμόν και εις τό μάλλον έξουκαίσιμόν βλέμμα.

Ητο μία στιγμή έξ εκείνου, καθ' ός ή φύσις νομίζει, δι άνανοείται και παρουσιάζεται από νέαν μορφήν.

Έν τούτοις, εις τό παράθυρον εκείνο, τό όμοιόπον μάλλον προς έξώστην, μια γυνή καθήμενη είχε τά νύκτα έστραμμένα προς τά ένδον του θαλάμου και άνεμεινε έναγωνίως.

Μικρά κανόηλη, άποτελειμένη επί τραπέζης, έστρεψεν διαμέσου έρυθράς ύελικής καλύπτρας άμυδρόν φώς, έπαυξάνον τό μυστήριο του θαλάμου.

Ό θάλαμος εκείνος ήτο κοιτών.

Πλησόν της τραπέζης έκείτο κλίνη κεκαλυμμένη δι' έλαφρόν παραπετασμάτων και χθαμαλή.

Η δικουκή της κλίνης εκείνης ήτο τοιαύτη, ότε ό θεατής θα έμάντευεν ότι ήτο κλίνη γυναικός φιλαρέσκου, άναμεινούσης να καταθέξθ ένα άνδρα.

Υπάρχει εις την φιλαρέσκεια μια ιδιαιτέρα και μυστηριώδης εκδήλωσις ή όποια άρχεται από τό άνοιγμα μιάς νυκτερινής έσθης, προς τό μέρος του στήθους, και καταλήγει εις τό άνοιγμα τού παραπετασματος μιάς κλίνης. Από τό ένος σημείου μέχρι του έτέρου μεσοβαρτίον άπειρία λεπτομερειών, αίτινες όσον πλείστερον έπεξηγοϋν, τόσο και πλείστερον έπαυξάνουν τό μυστήριο και την σύγχυσιν.

Έάν ήδύνατο τις να καταγάσθ διά φωτός άπλευτόν τόν χώρον εκείνον του θαλάμου της παρά τό παράθυρον καθήμενης γυναικός, θα ήδύνατο διά του φωτός επί μάλλον τό μυστήριο του.

Διότι, παρά τό παράθυρον, θα έβλεπε ταυτοχρόνως να κάθηται επί χθαμαλής έδρας κοί μια άκατανόητος Σφίγγ.

Και μόνον διά τήν τοιαύτην Σφίγγα δέν ίσχυε τό φώς Όσον μάλλον την φωτίσει τόσο μάλλον καταπλήττεται από μυστήριο τό της.

Η Σφίγγς εκείνη έφερε μακράν και λευκήν έσθητά δίκηνουσαν καθ' όλόκληρον τό σώμα της όποιος ή λευκότης άπέτελει υπό την άνταγώνισ της σελήνης, φασματώδη συνέχειαν της λευκότητος του τραχήλου και του τομηροϋ άνοιγματος πρό του στήθους. Έάν τό στήθος έκείνο δέν ήσπελειτο έκάστοτε υπό στεναγμών, και εάν οι παλμοί δέν διερχόφοντο κόμη

δι' άλλεπαλλήλων σκιερών γραμμών υπό του κυματιζόντος επ' αυτού φωτός της σελήνης, θα ήδύνατο τις να είπθ ότι εις την θέσιν εκείνην είχαν τις και άπόκλιση της ήδοιης πασσάς εγχοποθηθείς τό άγαλμα φανταστικού σφύ, ένθύμειν μιάς ζωής παρελθούσης επί της γής ή μιάς ζωής μελλούσης εν τω αύρανθ.

Εις έκάστην πάροδον δευτερολέπτου ή γυνή άνεσκήρτα και έκυπτεν όλόκληρον τό σώμα της προς την θέσαν του θαλάμου.

Άλλ' ότι άνεμεινε δέν ήκούετο άκόμη.

Και επανέπιπτε πάλιν επί του μαλθακού έρεισινώτου της έδρας με την κεφαλήν εκλυτόν άποκλίνουσα προς τά όπίσθ.

Ποσάκις επανέληφθη ή μετακινήσις αυτή, ουδ' αυτή θα ήδύνατο να άριθμησθ.

Τέλος βήμα ταχύ και έλαφρόν ήκούσθη εις τόν προθάλαμον.

Η γυνή άνεσκήρτησε, άνεπήδησεν όρθια και ήκροάσθη.

Τό βήμα επήλσιάζεν επί μάλλον, και τέλος έσταμάτησεν έξωθεν της θύρας.

—Σύ είσαι, Φατιμέ ; ήρώτησεν.

Η θύρα ήνοιχθη βραδέως και κεφαλή γυναικός προβέβαιεν έξωθεν.

—Έλα λοιπόν, έκαμεν άναγωνίως ή έντός του θαλάμου γυνή.

Η κληθείσα Φατιμέ έφερε μυστηριώδους τόν δάκτυλον εις τό στόμα της και έπρόφερε σιγαλώς :

—Αμάν, γαριμπί ! (ώ Θεά μου). Σούτ ! τζάνεμ Άϊσε, μη μιλής θανάτά.

Η Άϊσε έπροχώρησε και είπε γαμηλοφώνως :

—Έτομώς είνε; —Ναι έτοιμώς... —Ό πσσάς;

—Έργάσθηκε ως τώρα εις τό γραφείον του και έπήγε να κοιμηθθ.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΙΝΗΣΕ ΤΟΙΣ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ

ΡΟΖΙΤΑ

ΥΠΟ ΑΤΤΙΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
'Αλλ' αυτός ήταν ευπατρίδης. Και αν εὐ-
γενής είχε χρέος να περιφρονῇ ἢ ζωῆ καὶ
ν' ἀδιαφορῇ στο φθίνο! Μία φορὶ λοιπόν
πού είχε ἀγαπήθῃ ὡς πεθάνῃ. Ἀλλὰ νὰ πε-
θάνῃ στὴν κρεμάλα! Αὐτὸ ἦν ἕβρις γιὰ τὸν
τίτλο του. Ὅχι, πάλι τόσος ἐξευτελισμός. Ἐπὶ
τέλους, ὡς εὐγενής, εἶχε δικαιώματα...

Πλησίασε καὶ χτύπησε στὴ χοιρὴ πόρτα
τοῦ κελλιοῦ του.
Σὲ λίγο φάνηκε ὁ φύλακας.
— Δὲ μὴν λές, τοῦ λέει, πού πῆγαν τὸ κο-
ρίτσι πού ἐκλείσαν χτές βράδυ στὸ διπλὸν
κελλί;
— Ἄλλο τίποτε ἔχετε νὰ μ' ἐρωτήσετε;
— Δὲν ἀπαντᾷς;
— Σὰς εἶπα, ἔχετε νὰ μοῦ ζητήσετε τί-
ποτ' ἄλλο;
— Ἄ, δὲν θέλεις νὰ μιλήσης; Κατὰ λοιπόν,
τότε... φέρε μου λίγο χαρτί καὶ μελάνι, γιὰτὶ
θέλω κάτι νὰ γράψω.
— Ὅχι! αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ τὸ κάμω.
— Γιὰτὶ;
— Πρέπει νάχω τὴν ἀδεία τοῦ διοικητοῦ.
— Ἐ, πάρνε. Τὴ μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα ὁ
διοικητὴς σου. Ρώτησέ τον, σὺ, ἂν δῖνη τὴν
ἀδεία γι' αὐτὸ πού σοῦ ζητῶ. Ὁ δεσμο-
φύλας ἐκλείσει τὴν πόρτα, καὶ ἐπειτ' ἀπὸ
ἀρκετὴ ώρα τὴν ἀνοίξει πάλι.
Τὴ φορὰ αὐτὴ φάνηκε στὸ κατώφλι ὁ ἴδιος
ὁ διοικητὴς
— Τὴ ζήτησε ὁ κύριος κόμης; ρώτησε τὸ
δὸν Φερνάνδο.
— Λίγο χαρτὶ καὶ μελάνι.
— Θέλετε νὰ γράψετε;
— Μὰ τί ἄλλο μπορῶ νὰ κάμω μ' αὐτὰ
πού ζητῶ;
— Τὴ θέλετε νὰ γράψετε;
— Πρέπει νὰ σὰς πῶ;
— Τὸ καταλαβαίνετε μόνος σας.
— Λοιπόν νὰ... θέλω νὰ στείλω ἕνα γράμμα
στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.
— Τὸ βασιλεῖ;
— Ναι.
Ὁ διοικητὴς ἐστάθηκε γιὰ λίγο σιωπηλός,
καὶ ἐπειτα γοργὰ νὰ προσθέσῃ λέξη, ἀποσύρ-
θηκε, ἐνῶ ὁ δεσμοφύλας ἔφερε σὲ λίγο τὸ
χαρτί καὶ τὸ μελάνι.
Ὁ δὸν Φερνάνδος ἔγραψε τότε τὸ ἐξῆς
γράμμα:

Ὁρσφὴ κι' ἐπὶ τέλους σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς καὶ
καταστόλιστο δωμάτιο.
'Ἐκεῖ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς; εἶπε νὰ περι-
μῆν καὶ ἔφυγε κλείνοντας τὴν πόρτα.

Ἡ Ροζίτα ἐγύρισε τὸ βλέμμα της στὸ
χρυσόστολιστο ἐκεῖνο δωμάτιο.
Τὶ ἀπόστασις, τὶ τερασεῖα διαφορά ἀπὸ τὴ
φτωχικὴ τρύγη πού ζούσε μὲ τὴν οἰκογένειά
της.
Γύρω παντοῦ χρυσάφι, εἰκόδες πολυτίμες,
καθρέφτες ἀκριβοί, διβάνια, καθίσματα μετα-
ξωτὰ καὶ κάτω στὸ πάτωμα βερνίκια χαλιά.
Στὴ μέση τῆς μετ' ἰλῆς κίμαρας, ἔπάνω σ'
ἕνα τραπέζι ἦσαν μὲ δοσιμένα φρουαῖρα
γιομάτη φρούτα καὶ δὴν κροστὰλλινα πλατεῖα
δοχεῖα με γλυκίσματα.
Ἡ Ροζίτα μ' ὄλο τὸ θαυμασμό της καὶ τὸ
φόβο πού τὴν εἶχε κυριεύσει γιὰ τὸ ἀγνωστο
πού τὴν περιέβαλλε, δὲ μπόρεσε νὰ στυ-
γήσῃ τὴν ἐπιθόμια της νὰ δοκιμάσῃ τὰ προ-
κλητικὰ ἐκεῖνα φρούτα.
'Ἀπλωσε μὲ δισταγμὸ τὸ χέρι της, πήρε
ἕνα καὶ τὸ δοκίμασε. Ἐμεινε, φαίνεται, πολὺ
εὐχαριστημένη γιὰτὶ ἀμέσως πῆρε δεύτερο
καὶ ἔπειτα τρίτο, κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ δοκι-
μάζῃ τὰ γλυκίσματα, ὅταν ἀνοιξε μὴ μεγάλη
πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἕνας κύριος γε-
λόντας.
'Ἦσαν ὁ βασιλεὺς δὸν Κάρολος πού δὲ
μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ γέλιο του σὺν εἶδε
τὴ Ροζίτα νὰ βηματίζῃ βιασικὰ μέσα στὸ
θάλαμο καὶ περνώντας ἀπὸ τὸ τραπέζι τῆς
μέσης, ν' ἀρπάξῃ κάθε φορὰ ἄτὸ ἕνα φρούτο
ἢ γλυκίσμα καὶ νὰ τὸ καταβροχθίζῃ με λα-
μαργία.
Μόλις εἶδε ἡ Ροζίτα τὸν ἀγνωστο ἐκεῖνο
ἄνθρωπο κόντεψε νὰ πεγήῃ γιὰ νὰ καταπῇ
βιασικὰ τὸ γλυκίσμα πού εἶχε στὸ στόμα.
'Ἐκεῖνος τὴν ἐπληρώσας χαμογελώντας, τὴ
χαϊρέτισε καὶ σάθησε σὲ ἀπίσταση τοῦ βη-
μάτου μπροστὰ τῆς.
— Λοιπόν, τῆς εἶπε, τί λέει τὸ καναρινάκι
μας γι' αὐτὴ τὴν περιπέτεια;

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΙΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ

ΝΤΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

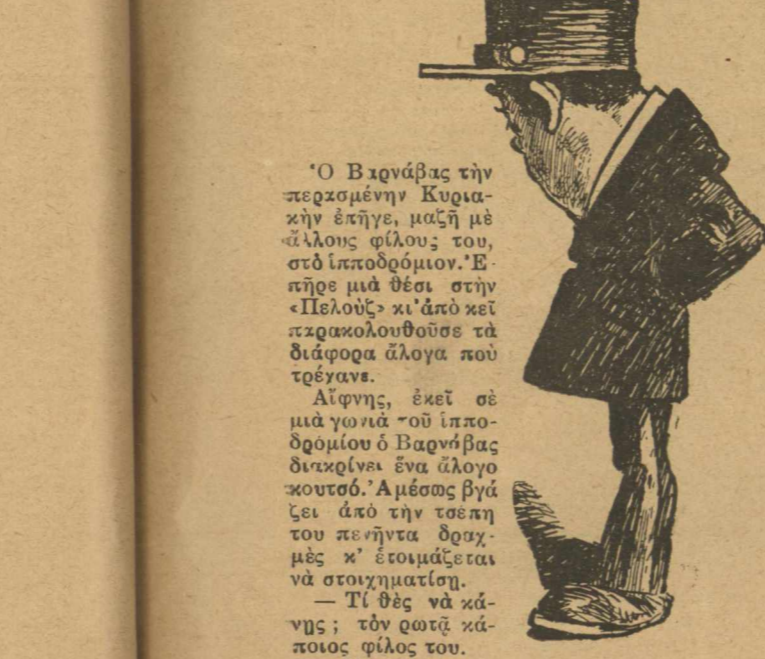
Συνβούλιον μέγαν μετὰ
τοῦ ἑαυτοῦ μου διαπραχίας
πρὸς ἀγόρασιν
ἐλαγισθαιξένδομάτας
καθ' ὁσονδονάφνησθ
τὴν σήμερον ἡμέραν
τὸν παρθοφύλιόν σου
εἰς ποσὸν μὲ οὐρέαν,
ἄλλως καθήρον
εἰς τὰ ὄψ σου
νὰ ροφᾷς φρέσχογ
τὸν ποσόν [ἴη],
εὐ ἱερὸν φαγόν.
Οὐχ ἡττονδὶ πρεπῆς
φίλος ὢν τῆ: ἐνδο-
[μάτας
καὶ πρὸς τέρψιν
τῆς παρομοιωδούς
ἀνδρακλισσαλάτας,
τὸν ποσόν
ἡναγισάμη] καὶ
ἐκετέμβην εἰς τομα-
[νμροτ μεῖον.
Φθὰς οὐ ὦ μετὰ τῆς ὕμβρελός μου
ὅτὸ τὴν ἑμασχάλην,
φθὸς γὰρ μήπος πρᾶξω μετὰ τοῦ μαναβέως
τὸ ὅτιόν [πάλην,
βάσθα καὶ ἐν τεμαῖον ξύλον
πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν νότων,
κοινῶς τῶν ὀπ θλον.
Τέλος γοῦν νὰ μὴ πολυλογῆσθ ἄκτὰ,
ἡρώτησον πόσον κολετὴ τὴν ὀά
μοι ὑπήνησε βλοσυρῶς «τριτάκιονδραχμιάς,
[γρόνον ταρνανάν]
ἔργωγ δὲ τοῦ ἐλ-ζον: ἔχω ἠπλαμῆνον τρα-
τὸν ποσόν [χανάν,
χαῖρε ἐνδομάτα καὶ ἀνδῖον. Ο ΑΙΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Ἡ Ροζίτα τὸν κῆρυξε μ' ἐκπληξὴ καὶ ὁ
ἤξερε τι ν' ἀπαντήσῃ.
— Σ' ἀρέσει ἐδῶ μέσα; τὴν ξαναρώτησε ὁ
βασιλεὺς.
— Μ' ἀρέσει βέβαια, εἶπε τότε ἡ Ροζίτα,
μονάχα πού δὲν ἔξρω πῶδ βρισκομαι καὶ τὶ
γυρῶω ἐδῶ μέσα.
— Πού βρισκοσαι; Διάβολε! Τὸ βλέπεις.
Μέσα στὸ βασιλικὸ παλάτι.
— Στὸ παλάτι! εἶπε μὲ θαυμασμό ἡ Ροζίτα.
... Βέβαια τὸ βλέπω, μὰ γιὰτὶ;
— Γιὰ νὰ μοῦ δώσης ἕνα μικρὸ φιλάκι, εἶπε
ὁ δὸν Κάρολος καὶ γοργὰ νὰ χάσῃ καιρὸ, τὴν
ἐπληρώσας καὶ προσπαθῆσε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.
Ἡ Ροζίτα γλύστισε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ
τραβήχθη.
— Φιλί; Σὲ γέλασαν, κύριε... Ποῖος εἶστε,
σεῖς, πού μοῦ ζητᾶτε ἐτοῖ εὐκολὰ τὸ φιλάκι;
— Μὴ δὲ μὲ γνώρισες λοιπόν ἀόμνη;
Καὶ μὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴ ἔστρεψε τὸ βλέ-
μμα ὁ δὸν Κάρολος σὲ μὴ μεγάλη εἰκόνα του
μὲ χρυσοὶ κορνίζῃ, κρεμασμένη στὸν τοίχο.
Ἡ Ροζίτα τότε, πού ἤξερε τὴν εἰκόνα τοῦ
βασιλεῖ, τὴν παρετήρησε, ἐσυγγίνε τις μορ-
φῆς καὶ εἶπε μὲ κίποιο θαυμασμό:
— Ὁ βασιλεὺς!
— Ναι, μικροῦλα μου; ἔχει τὴν ἀκριβῆ εὐ-
καιριὰ νὰ φιλῇ ἕνα φιλάκι ἀπὸ τὸ βασιλεῖ σου.
Καὶ ἐδοκίμασε πάλι νὰ τὴν πλησιάσῃ.
Ἡ Ροζίτα ἔστρεψε λίγο μακρότερα καὶ στά-
θηκε. Δὲν ἤξερε ποῖα ἄλλη δικαιολογία νὰ
βεῇ καὶ εἶπε:
— Ἐλάτε, ἀφῆστε, κύριε, τ' ἀστεῖα. Δὲν εἶ-
σε, σεῖς ὁ βασιλεὺς;
Μὰ κῆρυξε λοιπόν καλλίτερα νὰ μὲ
γνωρίσης.
Καὶ τῆς ἐπέτρεψε πάλι, ἀλλὰ ἡ Ροζίτα
ἔφυγε καὶ ἔστρεψε μέσα στὸ σαλόνι. Ὁ βσι-
λεὺς γελώντας τὴν κυνηγοῦσε, ἐκεῖνη ἀνέ-
τρεπε τὰ καθίσματα, τραγούτι τὸ τραπέζι καὶ
τὸν ἀπέφευγε μὲ γέλια, ὅταν τὸ δρόμα της
καὶ στὰ πηδῆλιά της, σκόνταψε σ' ἕνα ἐπι-
πλο καὶ ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ὁ δὸν Κάρολος
βγήκε τότε τὴν εὐκαιρία, τὴν ἀρπάξε καὶ ση-
κωνόντας τὴν στὰ δυνατὰ του χέρια, τὴν μετε-
φερε σ' ἕνα ντιβὶν, ὅπου κάθισε αὐτὸς καὶ
ἀφιγγόντας τὴ Ροζίτα, τὴν ἀνάγκασε νὰ κά-
τση κι' αὐτὴ στὰ γόνατά του.
Τὴν ἐφίλησε τότε μὲ μεγάλο πόθο, ἐνῶ
ἐκεῖνη προσπαθῆσε πάντα νὰ κινήσῃ τὸ πρό-
σωπὸ της καὶ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἀναγκαῖσμό του.
Τῆς ἤρθε τότε μὴ ξαφνικὴ πονηρία.
— Μὰ, κύριε, τοῦ λέει, ἀξίζει σὲ σὰς νὰ
ἀφιγγετε στὴν ἀγκαλιά σας ἕνα φτωχοκόριτσο
πού φορεῖ τέτοια κοουρέλια;

Ἡ παρατήρησιν αὐτὴ ἔκαμε τὸ δὸν Κάρολο
νὰ προσέξῃ πραγματικῶς τὸ ἄθλιο φῶρμα
πού φοροῦσε ἡ Ροζίτα. Τὴν ἄφησε ἀμέσως,
καὶ μ' ἕνα κουνδὸ ἔκλεισε τὸν ὑπηρετῆ του
καὶ τὸν διέταξε νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν
πρωθυπουργὸ πού περιμενεῖ.
Μόλις ἐπαρουσιάστηκε ὁ πρωθυπουργὸς
τοῦ αὐτοῦ παρατηρήσας γιὰ τὸ φῶρμα τῆς
Ροζίτας καὶ τὸν ἐπέπληξε γιὰτὶ νὰ τοῦ τὴν
παρουσιάσῃ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν.
'Ἐκεῖνο, δικαιολογήθηκε γιὰ τὴ βία, μὲ τὴν
ὅποιαν τὴ ζητοῦσε ὁ βασιλεὺς καὶ ἐπρότεινε
νὰ τὴν παραδώσῃ ἀμέσως σὲς μολιτῆς τῆς
αὐτῆς γιὰ ἄ τὴν ντύσου.
Μ' αὐτὸ τὸν τρέοιο χωρίσθησαν τὴν ὥρα
ἐκεῖνη.
Ἡ Ροζίτα ὠδηγήθηκε σ' ἄλλο διαμέρισμα
τοῦ παλατιοῦ, ὅπου τὴν ἔντυξαν πολὺ διαφο-
ρετὶ ὁ βέβριον.
'Ἐπειὸ ἦταν τόση βία καὶ δὲν πρόφταναν
νὰ τῆς ἐτοιμάσου δικὸ τῆς φῶρμα, πῆραν
ἀπὸ τὴν ἱαμοθήκη τῆς βασιλείσσης ἕνα φό-
ρμα καὶ τῆς τὸ φόρεσαν.
Ἡ Ροζίτα δὲ χόρτανε νὰ βλέπῃ τὸ ἑαυτὸ
τῆς μέσα στοῦ; καθρέφτες μὲ τὸ φῶρμα
ἐκεῖνο.
'Ἦσαν ἀληθινὰ μὴ ἡμερομικὴ καλ' ὄνη εἰσι
πού εἶχε ντυθῆ τώρα.
Τὴν ὠδήγησαν πάλι στὸ ἴδιο σαλόνι καὶ
εἰδοποίησαν τὸ μεγαλειότατο.
Ὁ δὸν Κάρολος, δὲ μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὸν
ἐνθουσιασμό του, ὅταν ἀντίκρυσε τὴ Ροζίτα,
ντυμένη τόσο ὡμορφα.
Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πρόφτανε νὰ τὴν ἀγγίξῃ
γιὰτὶ ὁ ἐνθουσιασμός του τὸν πρέσβυσε νὰ
τῆς; κῆρυξε ἀμέσως ἕνα πολυτίμη δωδερ.
(Ἀκολουθεῖ)

ΕΞΥΠΝΟΤΑΤΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΙ
ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΣΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ὁ Βαρνάβας τὴν
περσασμένη Κυρια-
κὴν ἐπῆγε, μαζὶ μὲ
ἄλλους φίλους του,
στὸ ἱπποδρόμιον. Ἐ-
πῆρε μὴ θέσι στὴν
«Πελοῦς» κι' ἀπὸ κεῖ
παρκαλοῦθους τὰ
διάφορα ἄλογα πού
τρέγαν.
Αἶφνης, ἐκεῖ σὲ
μὰ γωνιά τοῦ ἱππο-
δρομίου ὁ Βαρνάβας
διακρίνει ἕνα ἄλογο
κουτσό. Ἀμέσως βιά-
ζει ἀπὸ τὴν τοσπῆ
του πενήτα δραχ-
μῆς κι' ἐτοιμάζεται
νὰ στοιχηματίσῃ.
— Τὶ θές νὰ κά-
νεις; τὸν ρωτᾷ κά-
ποιος φίλος του.
— Νὰ στοιχηματίσω. ΟΒΑΡΝΑΒΑΣ
— Γιὰ ποῖο ἄλογο;
— Γιὰ κεινο μεῖ ποῦναι πεσμένο.
— Βρῶ κουτσό, τοῦ λέγει ὁ φίλος του, τὸ
ἄλογο αὐτὸ εἶναι κουτσό. Δὲν τὸ βλέπεις;
— Τὶ λές, ἀδελφέ, ἀπαντᾷ μειδιῶν ὁ Βαρ-
νάβας. Κάνει τὸ κουτσό γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὰ
ἄλλα. Ἐννοῖα σου ὅμως κι' ἐγὼ τὸ κατάλαβα
ἀμέσως τὸ κόλπο.
— ΜΗΡΑΒΟ ΒΑΡΝΑΒΑ! Τοῦ λέγει ὁ φί-
λος του.
Καὶ ὁ Βαρνάβας στοιχηματῇ. Σὲ λίγη ὥρα
ὅλος τὸ πενήτην του εἶχε κάνει φερέθ. Τὸ
κουτσό ἄλογο μολὶς κωφόρωσε νάρθῃ τε-
λευταῖο.
— Δὲν σὶώπα γώ; τοῦ λέγει ὁ φίλος του.
— Ἄλλο κόλπο ἀπαντᾷ ὁ Βαρνάβας.
Ἦλθε τελευταῖο γιὰ νὰ μὰ, ξεγελάσῃ. Νὰ
δῆς πού θάρρη προῖο στὴν ἄλλη ἱπποδρῶ-
μια.
Καὶ ὁ Βαρνάβας ἐξακολουθεῖ τὰ στοιχή-
ματα γιὰ τὸ κουτσό ἄλογο ὡς ὅπου τὸ πορτο-
φόλι του ἔμεινε πανὶ μὲ πᾶνι.
Γυρίζοντας τὸ βράδι σπίτι του, μανθάνει
ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε δεχθῆ κάποιον κύριο,
μὲ τὸν ὅποιον κλειδῶσθῃε μέσα στὴν κρεββα-
τοκάμαρ. Ὁ Βαρνάβας ἐμειδιάσει.
Κι' ἄλλο κόλπο μοῦ κάνει ἡ γυναῖκα μου
λέγει. Κάτω σου συγγένει; θὰ εἶναι καὶ γιὰ
νὰ μὲ δοκιμάσῃ κἄνεις πῶς; εἶναι ἐραστή; της.
Μαῖοντας μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα
βλέπει τὴν γυναῖκα του στὴν ἀγκαλιά ἑδὸς
ἄρ-ῶστου κυρίου.
— Ἐλα, ἔλα, τῆς κάνει πάντοτε μειδιῶν. Τὸ
κατάλαβα τὸ κόλπο σου. Ο ΚΟΣ ΓΚΡΟΣΑΡ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΙΠΝΟΜΑΧΙΑΣ «ΝΟΡΑΣ»

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΗ
ΚΑΘΕ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ
'Αλλά ποῖος εἰσὶ ἀ.α.
ἀξὴ ἔχεις ῥοζιτά.α.α
Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μοναδράχμου,
γίνονται δεκταὶ εἰς τὴν γραφεῖα τῆς «Σφαί-
ρας» κλήρου κατὰ τὴν ἐκπνευστικὴν ὀνο-
μάτιον πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.
Τὰ ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ
φύλλον τῆς 20ῆς Ἰουνίου.
Οἱ ἐσκακλιόντες περισσότερῶ τοῦ ἐνὸς μο-
νοδράχμου δικαιούνται νὰ λάβουν περισσότε-
ρους κλήρους κατὰ τὴν ἐκπνευστικὴν ὀνο-
μάτιον πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.
ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΡΩΤΟΝ: Ἐνα μηνιαῖον διαρκεῖς εἰσιτή-
ριον διὰ τὸ Μαρόκο.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Δύο δωδεκάδες μανδήλια.
ΤΡΙΤΟΝ: Ἐνα μαξιλαροῦκι τοῦ καναπέ
μὲ θουμισίον κέντημα.
ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Μία μποτλίνα λικέρ.
ΠΕΜΠΤΟΝ: Ἐνα φλακονάκι ἀρώματος.
ΕΚΤΟΝ: Μία μετοχὴ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ
Δανείου.
ΕΒΔΟΜΟΝ: Δραχμῆ 50.
ΟΓΔΩΟΝ, ΕΝΝΑΤΟΝ, ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΝ:
ἀνά μία ἐξάμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας».
Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΥΠ' 327 ΦΥΛΛΟΥ
Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α
ΟΙ ΔΥΤΑΙ
'Εκ τῶν 85 λύσεων πού ἔλαβα
ἦσαν ὄρθαι μόνον τῶν κάτωθι: Σουλτανοῦ
'Α. Ἀστρινουῦ, Ἀνδρῶν Τιγερδικῆς, Πολυδ.
Α. Καρποφύλλῃ, Νινος Πάνου, Μίμη Πόδη,
Δημ. Ἀ. Τσιφῶν, Ἰωάν. Πάστρα, Ρίτος
Κ. Οικονόμου, Εὐστάθ. Πολυζῶν, Τάκη
Κωνσταντινοπούλου, Γ. Ρέγκου, Παύλου Λι-
δασκαλοπούλου, Σπύρου Ἀ. Ἀρχιδίου, Ν.
Νοταρᾶ, Εὐαγγελίας Στεφάνου, Ἰωάν. Λα-

Παλιὰ Τραγούδια
ΙΕΡΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Ἄπ' τὰ λουλούδια τοῦ ἔρωτα μας
διάλεξε τώρα δὸς ἀγκαλιές
Καὶ πᾶμε πρὸς τὰ πατοικά μας
σεβῆσμα μνήματα... Μὴν κλαῖς!
'Ἐτσι ὅπως σκόβουμε θλιμμένοι
στὰ χωμάτα τους τὰ ἱερά
Τὸ νοιώθουν κι' ὡς ἀνασπνέμοι
σμίγουν στὸν Ἄδην μὲ χαρὰ.
Κι' ἄπλώνουν ὁ ἄμοιοι πατέρες
ἐπιτάχνας μὲν ἀπὸ τὴ γῆ
Τὸν ἀρρεβῶνον μας τῆς θέρας
νὰ μὰς ἀλλάξουνε κι' αὐτοί!...
Γ. ΑΘΑΝΑΣ

Η ΠΟΝΗΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΟΥ
ΤΟ ΦΟΝΙΚΟ

Ἐνα βράδυ ὁ περιπόθητος φίλος μας Χα-
χαμικός εὐδεδήκην ἐντελὸς ἀπένταρος. Σηκώ-
νεται λοιπόν, τρέχει στὸ
φίλο του Ἰακώβ, προσποι-
οῦμενος τὸν ἐξαγριωμένον,
καὶ τοῦ λέγει:
— Ἀδελφέ μου, κρύψε με,
κρύψε με γιὰτὶ χάθηκα.
— Τὶ συμβαίνει; τὸν ἐ-
ρωτᾷ σαστισμένος ὁ Ἰα-
κώβ.
— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, ἀδελφέ
μου. Κάποιος μὲ προσέ-
βαλε κι' ἐγώ, χωρὶς νὰ τὸ
καταλάβω, τὸν σκότωσα,
τὸν σκότωσα, ἀδελφέ μου,
καὶ τώρα μὲ κυνηγᾶνε.
'Ὁ Ἰακώβ τὰ χροιάσθη.
— Κι' ἂν μάθουν πῶς ἤλ-
θες ἐδῶ, τοῦ λέει, θὰ βρῶ
κι' ἐγὼ τὸν κτελεῖα μου. Δὲν
μπορῶ νὰ σὲ κρύψω. Εἶναι
ἀδύνατον. Πῆγαινε σὲ
κἀνένα ξενοδοχεῖο.
— Μὰ δὲν ἔχω πεντάρα,
εἶπε μὲ κλαψιάρικη φωνή

ὁ Χοχλάτικος.
— Νὰ σοῦ κάνω ἐγὼ τὰ ξεῖδα ἐπὶ τέλους;
Φτάνει νὰ μὴ σε δοῦνε ἐδῶ μέσα κιὶ βρῶ
αὐτοῦ κἀνένα υπελαῖ. Νῆ, πάρε ἕνα πενήτη-
τάρι καὶ φῦγε γρήγορα.
'Ἐτσι ὁ Χαχαμικός κωφόρωσε πάλι νὰ οἰ-
κονομήσῃ μερικὰ φιλά. Ο ΠΕΤΕΡΗΣ

οικοδομήσιμη. Ἄλλα πάλε νὰ δώσης τόσα
λεφτὰ στὸν μακαντάσῃδες γιὰ νὰ μὲ ξεκά-
νουν ε δὲν τὸ βρῶκα ἐπικερδῆς, ρε φίλτατη.
Νιὰ πού ἔχεις διάθεσι νὰ δώσης τὰ φιλά περὶ
διὰ σκοτωμὸ δὲν τὰ κληῖς κατὰ δῶθε, νὰν τὰ
περιβουτήξω ἀρμόδιος; κι' ἂν ἴσταρις κἀνω
καλὰ ἐγὼ μὲ τὸν ἑαυτὸ μου, δηλαδή μὴ κἀνω
σ' ἕνα παπῆρι κι' εἶσι μὲ χᾶνεσι διὰ θαλάσ-
σης ἀντίς νὰ μὲ ξεκάνης διὰ ξηραῖ. Πῶς;
Ο ΒΛΑΜΗΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΙΠΝΟΜΑΧΙΑΣ «ΝΟΡΑΣ»

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΗ
ΚΑΘΕ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ
'Αλλά ποῖος εἰσὶ ἀ.α.
ἀξὴ ἔχεις ῥοζιτά.α.α
Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μοναδράχμου,
γίνονται δεκταὶ εἰς τὴν γραφεῖα τῆς «Σφαί-
ρας» κλήρου κατὰ τὴν ἐκπνευστικὴν ὀνο-
μάτιον πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.
Τὰ ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ
φύλλον τῆς 20ῆς Ἰουνίου.
Οἱ ἐσκακλιόντες περισσότερῶ τοῦ ἐνὸς μο-
νοδράχμου δικαιούνται νὰ λάβουν περισσότε-
ρους κλήρους κατὰ τὴν ἐκπνευστικὴν ὀνο-
μάτιον πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.
ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΡΩΤΟΝ: Ἐνα μηνιαῖον διαρκεῖς εἰσιτή-
ριον διὰ τὸ Μαρόκο.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Δύο δωδεκάδες μανδήλια.
ΤΡΙΤΟΝ: Ἐνα μαξιλαροῦκι τοῦ καναπέ
μὲ θουμισίον κέντημα.
ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Μία μποτλίνα λικέρ.
ΠΕΜΠΤΟΝ: Ἐνα φλακονάκι ἀρώματος.
ΕΚΤΟΝ: Μία μετοχὴ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ
Δανείου.
ΕΒΔΟΜΟΝ: Δραχμῆ 50.
ΟΓΔΩΟΝ, ΕΝΝΑΤΟΝ, ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΝ:
ἀνά μία ἐξάμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας».
Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΥΠ' 327 ΦΥΛΛΟΥ
Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α-Α
ΟΙ ΔΥΤΑΙ
'Εκ τῶν 85 λύσεων πού ἔλαβα
ἦσαν ὄρθαι μόνον τῶν κάτωθι: Σουλτανοῦ
'Α. Ἀστρινουῦ, Ἀνδρῶν Τιγερδικῆς, Πολυδ.
Α. Καρποφύλλῃ, Νινος Πάνου, Μίμη Πόδη,
Δημ. Ἀ. Τσιφῶν, Ἰωάν. Πάστρα, Ρίτος
Κ. Οικονόμου, Εὐστάθ. Πολυζῶν, Τάκη
Κωνσταντινοπούλου, Γ. Ρέγκου, Παύλου Λι-
δασκαλοπούλου, Σπύρου Ἀ. Ἀρχιδίου, Ν.
Νοταρᾶ, Εὐαγγελίας Στεφάνου, Ἰωάν. Λα-

Παλιὰ Τραγούδια
ΙΕΡΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Ἄπ' τὰ λουλούδια τοῦ ἔρωτα μας
διάλεξε τώρα δὸς ἀγκαλιές
Καὶ πᾶμε πρὸς τὰ πατοικά μας
σεβῆσμα μνήματα... Μὴν κλαῖς!
'Ἐτσι ὅπως σκόβουμε θλιμμένοι
στὰ χωμάτα τους τὰ ἱερά
Τὸ νοιώθουν κι' ὡς ἀνασπνέμοι
σμίγουν στὸν Ἄδην μὲ χαρὰ.
Κι' ἄπλώνουν ὁ ἄμοιοι πατέρες
ἐπιτάχνας μὲν ἀπὸ τὴ γῆ
Τὸν ἀρρεβῶνον μας τῆς θέρας
νὰ μὰς ἀλλάξουνε κι' αὐτοί!...
Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΔΙΚΗ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΟΥ

(Ἀπὸ τὰ... ἐστρανοχημένα πρακτικὰ).
ΠΡΟΕΔΡΟΣ, (πρὸς τὸν κατηγορούμενον
καταχραστήν). — Διατὶ ἠγγύσθη εἰς
τὰς ἀρχὰς νὰ παραλίβετε τὸ κρηθῆ;
ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Διότι, κ.
Πρόεδρε, ἡ κρηθὴ δὲν ἦτο κατάλλη-
λος διὰ τὰ κρηθῆ. Ἄν ἔστραγαν τὸ
κρηθῆ αὐτὸτὰ ἄλογα θὰ φοροῦσαν.
ΠΡΟΕΔΡΟΣ. — Κατόπιν ὅπως ἐδέ-
χθητε νὰ τὴν παραλίβετε.
ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Μάλιστα
ΠΡΟΕΔΡΟΣ. — Μὰ ἀφοῦ ἦτο ἀκα-
τάλληλος;
ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Ἐπειδὴ τὸ ἀκατά-
λληλο διὰ τὰ ἄλογα τὸ κρηθῆ, ἔστραγα ἐγώ,
κ. Πρόεδρε, γιὰ νὰ μὴ πᾶν χαμένο. Ο ΠΑΛΕΟΣ

ΔΙΚΗ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΟΥ

γώνου, Ἀλεξ. Κουτσουλοπούλου, Θάνου Ρομ-
πᾶκη, Π. Θεοδοπούλου, Ἄντ. Λογοδέτη,
Ἰωάν. Πισαλῆ, Ζήσιμου Πρωτοπαπᾶ, Νίττας
Βαρβαλιέτου, Νικόλ. Κ. Ἀντωνόγλου, Ρίτας
Κανακῆ, Ἄντ. Βασιλειάδου, Ἄναστ. Α. Κ.
Κανακού, Κ. Ν. Γιαννῆν, Β. Σ. Φ., Εἰρήνης
Καμπίτου, Χρήστ. Καπρῆ, Μαρίας Ἀλ.
Βλάσση, Ἰωάν. Γκούμο, Φ. Χ. Φ. Ἰωάν.
Ἐμ. Μαργαχ ὁ, Νίκου Κανέλλη, Ἰωάν. Λαπί-
δη, Ἀ. Σκιαδά, Μαρίας Χοιδᾶ, Βράχου Σωφί-
ας, Κωνστ. Μανταροπούλου, Ν. Σπανουδάκη,
Στέβος Τσολακίδου, Νίκου Παντελῆ, Ἀνδρῶ-
νίκης Β. ολέτου, Κων. Α. Γαργάλα,
ΕΚΕΡΕΔΙΣΑΝ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ, ἕνα φθαμάκι ἀξίας
150 δρχ., Γ. Ρέγκος
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ἕνα ξεῦχος γυα-
κᾶ γιὰ τὸν ἥλιο, Μαρία Χοιδᾶ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ, ἕνα φλακονάκι
'Ὁμογκάν, Ρίτα Κανακῆ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ, ἕνα καινούργια
τρούποντι, Π. Θεοδοπούλος
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ, ἐξάμηνος συν-
δρομὴ «Σφαίρας» Κω. Α. Γαργάλας.
Ὁ κρηθῆσαντες παρακαλοῦνται νὰ στείλουν
τὰς διευθύνσεις των διὰ νὰ λάβουν τὰ βρα-
βεία των,
Η ΔΙΣ ΝΟΡΑ

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΚΑΛΟΓΡΗ

Της Godiva

Ο ήλιος έχει περάσει στην όψη του. Γκρίζες κνίδες, γκρίζα πέπλα σκεπάζουν τη φύση, πέπλα διάφανα που ξεορίζουν αλύπητα ή μαύρη νύχτα στο σταθερό βήμα της. Νύχτα, νύχτα μαύρη! Ο πόσο μοιάζει στο σκοτεινιασμένο μαύρο πόνο!

Μες στο κελί της ηγουμένης Βενεδικτής, κάτω από τα πόδια της η αδελφή Τερέζα γέρνει το μορφοφορημένο σώμα της. — Μητέρα μου Βενεδικτή, ψιθυρίζει, άκου 10 ώρες κτυπά το ρολόι σου. Δόσε μου την ευχή σου, την άγια σου ευχή για μόνο δίπλο στο μαύρο μου θάνατο. Δύο ώρες ακόμη Κι' ύστερα; ύστερα μαζί στην ούρανια τιμωρία. Παιδί μου Τερέζα, φωνάζει η ηγουμένη. Ήσυχασε τα λόγια σου τρομάχου.

Έχεις άποψαι τρελλή, άποψαι ανάξια για μία καλόγρη. Μά έλα, έλα, Τερέζα κόρη μου, πέσε μου ήσυχα, σιγά, ή βασανίσει την ψυχή σου. Τρία χρόνια ξησ μαζί μου μέσα σ' αυτό τό μοναστήρι, κι όμως ποτέ μά ποτέ δε μαύρες τί σ' έφερε δώ πάνω. Πέσε μου τα έλα κόρη μου, κι έγω για σένα τό Θεό θανά παρακαλέσω Σήκωσε μία σιγμή ή Τερέζα τά ώραία γαλάζια μάτια της στην ηγουμένη κι ύστερα τό όρατά της χείλη επιθύρησαν.—Μένει ακόμη λίγος καιρός, καλή μου ηγουμένη. Θά προσπαθώ.—Και γέροντας άπαλά τ' όμορφο κεφάλι της στά γόνατα της ηγουμένης άρχισε: Στά 17 μου χρόνια του συνάντησα και τούδωσα—χωρίς δικας νά τό έξερη—κάθε ώραίο όνειρο, κάθε αιδέρια άγάπη πούχα κρυμμένη στην άδωχη την καρδιά μου. Άν και πτωχός φοιτητής, μέσ στο σαλόνι μας ήταν τό πτώχος. Και τόν άγαπούσα, μά τόν άγαπούσα μέ μία άγάπη γεμάτη έγωισμό. Ποτέ δέν τούδαίσα τί συμπαθεία μου, ήξερα νά κρατιέμαι πάντα μακριά του μέ λογία ψυχρά.

Μά κι αυτός ήταν τ' όμοιομά μου, απέφυγε κάθε μου βλέμμα και μέ λίγα τυπικά λόγια άπατούσε σέ κάθε μου συζήτηση. Και όμως τόν άγαπούσα, τόν άγαπούσα τόσο πού θυσιάζα κάθε μου γέλιο, κάθε χαρά μου στη θλιβερή ανάμνησή του. Ναι! Ο κόσμος τί δέλητρο μορφοσε πιά νύχτα για μένα, άπου έκείνος, έκείνος πούαυρε μέσα του την εδύχια μου δέν ήθελε νά μου την παραδώσει; Έρωτήματα στην Θεοκόσια. Κ' ένα παιδί, ένα χειμωνιατικό προινό έστειλα τό τελευταίο μου χαίρε στον κόσμο, τό κόσμο αυτό πού μέ πικρό δηλητήριο πότισε τά 17 μου χρόνια. Κι' ήρθα εδω, κι' έζησα μαζί σου 3 δολόκληρα χρόνια γεμάτα λήθη κ' ήσυχία. Ήσυχία πούσβυσε όμως τή βραδυά πού θλιβερά είδηση ήθε άπ' τί πόλι. Θυμάσαι Βενεδικτή; Έτρεξα μέ τόση άγωνία, τόση λαχτάρα νά προλάβω την έτοιμοθάνατη μητέρα μου, Έφθασα στό παλιό, τώμορφο μέγαρό μου. Μά πόσο είψ' άλλάξει! Ήτανε έρημο, έρημο τό γαλασιμένο σαλονάκι μας κι' είχε για μόνο στόλισμα τό φέρετρο της μητέρας, και λίγους πολύ λίγους φίλους γύρω της. Ρονάτια μά δέν θυμάμαι πόσο έκλαψα. Δέν θυμάμαι τί είπα κάτω κει στά πόδια της δύστυχης μητέρας. Ζητούσα συγγνώμη; Ναι... Ίσως. Γιατί ό! ή έγωιστρια! Προτίμησα τή δική μου, μόνο τή δική μου ήσυχία κι' άφησα μόνη τή γλυκεία μητερούλα. Της στέρησα τά χάδια μου, τά στοργικά φιλία μου στις τελευταίες της στιγμές... Ήσυχάσατε, αδελφή, ψιθύρισε μία φωνή δίπλα μου. Ή μητέρα σας έφυγχε χωρίς κανένα, κανένα παράπονο μαζί σας, έφυγχε, νά δώ στην άγκαλιά μου! Έσηκώσα τό βλέμμα. Ήταν εκείνος Βενεδικτή, εκείνος, ό άγαπημένος μου Ρενέ. Στην άγκαλιά σου! φώναξα κι' έπεσα σάν τρελλή στό κρύο πτώμα της μητέρας... Έκτύπησε 2 ώρες τό ρολόι μας. Τρεις τέσσερες παληές φίλες της μητέρας έμειναν στό ξενοχίι μας. Μά ήταν κι' ό Ρενέ έκει πού μέ κτυπούσε τόρα έσφοβα μέ τά ώραία λυπημένα μάτια του. Και ζαφρικά, ό! Βενεδικτή κάτι τί σβυμένο, κάτι τί δόλωλα πεθαμένο, ζωνάναμε μέσα μου. Είπα στο Ρενέ πώς ήθελα ν' άκούσω άπ' τό στόμα του τί είπε ή μητέρα της τελευταίες της στιγμές. Τραβήχτηκε στη παλιά κάμαρα της μαμάς κι' ύστερ' από λίγο ήρθε.

Μά δέ μ' άφησε νά τού μιλήσω. Άρπαξε τά δύο μου χέρια μ' όρμη και φώναξε μέ φωνή κομμένη άπ' τό πόνο.—Τερέζα, Τερέζα...

μου... Ή άγια μητέρα σ' έσυγχώρεσε, σούδασε τό συγγνώμη μ' όλη της την καρδιά, μά έγω; Έγώ Τερέζα, ιδέν σ' έσυγχώρεσα ποτέ! Έσκαψες λάκκο μέ τά χέρια σου κι' έθαψες ζωντανή την καρδιά μου, την άγάπη μου... Πόσο παράξενα μού φανήκανε τά λόγια του. Μ' άγαπούσε λοιπόν; Ναι! Ή άγάπη του έξέχισε πιά την προσοπήδα τού έγωιστού.—Κι' έφυγες, έφυγήςεις, σφίγγοντας δυνατά τά χέρια μου μέσ τά δικιά του, ζήτησες τή ζωή της μοναχής; την έγωιστική αυτή ζωή. Όχι, σόπα, τούσα, μή μ' άδικείεις Ρενέ γιατί για σένα και μόνο για σένα άφησα τόν όμορφο τόν κόσμο, για σένα τόν έγωιστή πού έλάτρευα. Μ' άρπαξε στην άγκαλιά του Δέν αντίστίθηκα. Έβγαίρα τό κεφάλι μου στό στήθος του... ό! Βενεδικτή! τά χείλη του τά φλογισμένα θερμά χείλη του άκούμασαν στό στόμα μου. Ήταν φιλή Βενεδικτή φιλή γεμάτο πάθος, πάθος πού τώχαμ ποτισμένο τό πιά ώραία όνειρο, ή πιά μεγάλες λύπες τριών χρόνων χωρισμού!... Μά τό διαμάντι τού σταυρού μου π' άστραψε ζαφρικά μέ τρέβησε, μού θύμωσε τ' άμάρτημά μου.—Ρενέ, έφώναξα, ρεζέλασα τό ράσο, τό σταυρό μου, πός θ' άνεβώ στό μοσστήρι;—Τό μοναστήρι, μούπε, δέν εινε καιά για σένα Τερέζα μου. Θάσαι δική μου, θά ζήσης δώ κοντα μου.—Ποτέ έφώναξα, νά ό Θεός μέ καταρίσει.—Όστε Τερέζα, δέν μ' άγάπησε ποτέ; ήταν γεμάτο ψέμμα τό φίλι σου; Πήγαίνε μά μέσ την ήσυχία σου τό φάσμα τό δικό μου ήθά σε κατατρέξω. Πήγαίνε, άμάρτωλη καλόγρη! —Κι' έκανε νά φύγη... Μά έτρεξα, έπεσα στά πόδια του.—Άμάρτωλη καλόγρη ψιθύρησα. Ναι! Μά μία καλόγρη καταρμένη από Θεό και άνδρώπους Ρενέ, άγαπημένο μου δέν μπορεί νά ζήση μέσ την κοινωνία. Έλα δόσε μου ακόμη ένα φιλή σου τό τελευταίο κι' άφησε αυτό τόν κόσμο... Έσκυψε και μ' έφίλησε στό μάτια, ύστερα στό στόμα και ψιθύρισε: Τερέζα μου, άγάπη μου, μαζί σου και στό θάνατο!...

Ένας λυγρός έξέχισε τά χείλη της Τερέζας στό τελευταία αυτά λόγια. —Και τόρα; ψιθύρισε μέ τή σβυσμένη τή φωνη, της βγάλε τό ράσο μου, πός τό σταυρό μου και χόσε τά μέσ τό κελί μου, στη πιά βαθεία άπόκριση γωνιά του. Κανείς άς μή τά δει, κανείς άς μή τό μάθη πός μέσ τό κόσμο βρέθηκε μία άτιμη καλόγρη πού τά κηλίδωσε. Πά... τράνω νά βρω εκείνον. Μέ περιμένει για τόν θάνατο. Χαίρε Βενεδικτή. Χαίρε εκείνον ή ζωή μου ήταν τόσο φρικτή, μαζί μ' εκείνον ό θάνατος εινε τόσο γλυκό... Χαίρε, Μία προσευχή και για τούς δύο μας στό Θεό. Μιά ώρα έδειχτε τό ρολόι της γηής ηγουμένης. Ντυμένη μέ την άλλη μαύρη ποδιά, πούχε πριν νά ντυθή τό ράσο ή Τερέζα άφηνε τό ήσυχο τό μοναστήρι. Έτρεχε μέ άπόφαση στό θάνατο, τό θάνατοπυλινξέδωρησε ή δυστυχία της ζωής. Κι' ή νύχτο, ή μαύρη νύχτα προχωρούσε, ένω τ' άριον άγέρι σφύριζε, σούλασε...

ΔΕ ΒΑΣΙΛΩ

Κρασί γλυκό, κρασί π' άνταρτζιζέει πίνω ρασιόνα άπ' την καλή π' άδειάζει τό βαρέλι τ' ό κάπηλας και φέρνει. Κρασί, βαρ, κρασί νά λησμονήσω, φέρ, βρέ κάπηλα, για νά μεθύσω, χαλαί ρίξε μέσα για νά ευφραίνω. Κρασί, πολύ κρασί νά μέ μεθύσει φέρ' άπ' τό στόμα νά μ' ευχαριστήσης για νά ξεχάσω τά γλυκά της χείλη, και τό γλυκό της στόμα πού χαρίζει σ' άλλον τά φιλία της και μυρίζει τό μυρο της καρδιάς της κάθε δειλί. Ήσαν μπροστά στό μάτια μ', όμμένα! Έπίτρεψε θά τώκαναν για μένα! Κρασί, πολύ κρασί, γιατί πονώ, φέρ' άπ' τό γιοματάρι. Δέ βαστάω.

Αντρέας Τικαράκης

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

1. Γιαννακούρη, συνδρομή σας ελήφθη. Χαρ. Τσακίρη εινε εσποικινε. Α. Μακαραδώνη, τό φύλλον σας στέλλεται τακτικά. Γ. Φθενέκη, μέ την συνδρομήν δραχ. 28 και 50. Εδύ. Στεφάνου, δόσολον νά δώθι δευτέρα απάντησης. Άννα Βίλζα, ένεγράφτε. Μερόπην Ν. Πεοώνη, λύσις σας ελήφθη άργά. Αίγλην Αγγερινού, έπίσης. Γεώργ. Μαθιούδην, τί είν' αυτό πού μέσ έστειλάτε; Τέτοον διαγωνισμό δέν έπηρεασάμεν έμεις. Απόστολ. Γούλν, Νίαν Χ. Αγγελή, λύσις σας ελήφθησαν άργά. Βασπορίτην ένεκρίθη και τό δεύτερον.

ΝΑΥΤΙΣ ΛΟΠΑ

ΡΙΞΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Δέν άγάπησε λοιπόν ακόμη; Άχάιδετη κι' άφιλητή και μόνη σου μένεις ακόμη; Στά χείλη σου τό παράπονο και στην καρδιά σου τό μαράζι ακόμη σου φαρμακώνουν τή ζωή; Δέν γλυκοκοιμήθηκες τάχα σέ άλλην άγκαλιά για νά ξεχάσης τόν πόνο πού πήρες από την άγάπη μου; Κανεις άλλος δέν σου φίλησε ακόμα τά μαλλιά κανεις άλλος δέν σε είπε άγαπούλα; Μά γιατί; Ο σεβασμός σου στην άναμνήσι της παληάς άγάπης σε συγκρατεί ακόμη; Μά, σε βεβαίω, δέν άζει τί τό κόπο νά σεβεται κανεις κάτι πού κατέστρεψεν ό ίδιος. Ή παληά σου άγάπη δέν ήταν παρά μία ώραία διασκεδάσις για σένα, μία διασκεδάσις πού κράτησε πολύ, πού κράτησε περισσότερο άπ' ότι έπρεπε, μία διασκεδάσις πού κατήντησε ή πειό φρικτή μελαγχολία σου.

Μή θυμάσαι πιά τίποτε άπό την περιπέτεια εκείνη. Δέν άζει τί τον κόπο. Σ' έμαθα ν' άγαπάς. Τό μόνο κέρδος σου άπό την άγάπη μου.

Μή θυμάσαι πιά τίποτε. Ή ζωή περνά, τά χρόνια διαβαίνουν. Άγάπης γρήγορα. Σε φιλόπροτοπάψην νά ηλεκτριή την καρδιά σου ή δίψα τών φίλιών.

Μή θυμάσαι τίποτε. Ή άγάπη μου περιπέτεια και τά φρονήματά μου φέρια πολυάριθμα μέσα στό σπίτι σου. Έξασε την περιπέτεια και ρίξε στό δρόμο τά πουλιά.

ΕΣΠΕΡΟΤ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ

Έκ τών έγκεικριμένων τά πληρανόμενα πρός δραχ. 5 προτιμώνται

ΜΟΙΡΑ

Πιός φταιει; μ' άρωτάς μέ πόνο. Μά έξρω τί νά σ' απαντήσω; Βιάζω τό χέρι σ' την καρδιά και μόνο σποσ τό νοιώθω νά σου τό ξεγγήσω! Σ' άγάπαχα. Και σ' πός μ' άγαπούσε τόνωιωθ κι' ήθελα νά τό πιστάσω, ήξερα πός και σ' δέν θά μπορούσε νά ζήσης μακριά μου. «Σε λατρεύω... χιλιάς φορές μού τόλεγες τή μέρα μέ την δολόλυκεία σου τή φωνή. Τι είχα νά γυρέσω παρά πόνε! Νάξερεις ή καρδιά μου πός πονεί! Ήταν της Μοίρας, και τί φταιει ή Μοίρα, δέ φταίεμε είν' έσ'... Γι' αυτό μήν κλαίς, Κόρη χερσού. Τά πάντα κωδερνά ή Μοίρα.

Μιμης Πόδας

ΚΥΜΑ

Μανιασμένο τού μίσους τό κύμα, Στης καρδιάς τάκρογιάλι έποδοσε, Τό λησμονημένο, Και πάντ' άνοιγε' έκει ένα μνήμα, Όπου κάποτε κείνη έξέουσε, Σποδο' άγριεμένο! Στης καρδιάς μου τό φάρο έποδοσε, Πού τό φως του τό πριν άναμένο, —Μά τώρα σβυμένο!— Στο λιμάνι ποτά δηγούδου Χαράς καρδίε εύτυχισμένο, Σποδο' άγριεμένο! Έφυγ' αυτή πού χαρά σκορπούσε. Άφήκε τό γυαλό στην έρημιά, Μόνο, ξεχαμένο, Και έκει πού πάντα τραγουδούσε, Πού όμνοσε άγάπης εύτυχία, Σποδο' άγριεμένο! Τρυφερά της άγάπης τό κύμα Της καρδιάς τάκρογιάλι φιλάει —Τώρα εύτυχισμένο!— Έχει πειά σκεπάσει κάθε μνήμα, Όλα μέ χαρά γλυκοτηράει, Φιλά γαληνεμένο! Της καρδιάς μου τό φάρο φιλάει, Πού τό φως του ποτέ είχε σβύσει, —Μά τώρα άναμένο!— Στά πελάγη μακριά τό πετάει Χαράς είδηση νά διαλαλήση, Φιλά γαληνεμένο! Γ'όρλις πίνω, Άλλ' άκρογιάλι Δέ βρήκε άπ' της καρδιάς μου πειό καλό, Πλυότερ' άγαπημένο! Έρθε! Χαρήτε! Γιορτή μεγάλη! Τό κύμα της άγάπης στό γυαλό Φιλά γαληνεμένο!

G. Gulber

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1925

Γραφεία: Άγίου Κωνσταντίνου 7, Όμόνοια ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤ.	Έτησια	Δρχ. 50	Έξωγην. Δρ. 25
ΕΣΩΤ.	Δρχ.	50	Φρ. 25
ΑΜΕΡ.	Δολ.	4	Δολ.
ΑΓΓΛ.	Λιρ.	1	Σελ. 10

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Είς την σελίδα της άλληλογραφίας 50 λεπτά ή έλίς δι' έλους. Διά ποτήματα και έμπορικά καταχωρήσεις ιδιαίτερα συμφωνία. ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ άπ' εδθεάς πρός τόν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ Κ. ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΓΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΩΝ ΜΑΣ

50 λεπτά έκάστη λέξις

—Άγάπη μου, στερούμαι είδήσεως, Άνησώχό παρά πολύ. Τι συμβαίνει; Εδύθεμος... Άναμένο ταχίαν απάντησις. Σε φιλόπολυαπημένος σου λέξω.

—Πονεμένη καρδιά, επιστολάς έστειλα, φροντίσατε παραλαβήν. Φθενάκης.

—Εδύγγελία μου, ερρίσκομαι Άθήνας από παρελθούσης Τρίτης. Σ' ένθυροίμαι πάντα. Έλαβες έπιστολάς, φωτογραφίαν; Σε φιλό Νίτσα.

—Έλλιποφός. Δέχομαι άλληλογραφήσωμεν Έλληνιστί. Άγγελική Δημητρίου Ρ. Γ. Άθήνας.

—ΚΟΥΝΟΥΠΙΕΡΕΣ. Και έφέτος τας κουνουπιέρας σας πολυτέλεις και κοινάς παραγγείλατε εις την δδον Σατωβριάνδου 19. β. Όμόνοια.

—Δωρεάν διά έλους. Διατί πληρώνετε ένα όρολόγιον άνδρικών ή γυναικίων 300 και 400 δραχμάς τί στιγμή πού δύνασθε νά τό άποκτήσετε όλως διόλου δωρεάν! Τά καταστήματα Σαδοτ προσφέρουν 100000 όρολόγια άνδρικών και γυναικεία χάρην μεγάλης προπαγάνδας δωρεάν. Στείλατε την διαφήμισιν μέ δραχ. 10 στον 1 ενικόν Άντλον. της έταιρίας Ν. Bouyoures 21 Boul du General Delambre Argenteuil France. Γράψατε την διεδθυνσιν σας καθωρογεγραμμένην όπισθεν τού φακέλου μέ γραμματ. δόο και 50. —Ζητείται μικρός ύπνροπτης διά τά γραφεία της «Σφαίρας». Μισθός Δρ. 300 κατά μήνα.

—Αίτιοις γάμου Νέος όγιέστατος εδειδης, Διευθυντής Έργοστασίου μέ άρτίαν εδρωπαϊκήν έρασιτεχνικήν βιομηχανικήν μόρφωσιν, λαμπράς οικογενείας, μέ συστάσεις καλές, πρός έπίτευξιν έπικερδεστάτων, και εδερτυκιστάτων για την Πατρίδα του βιομηχανικών προγραμμάτων του, ζητεί γνωριμίαν μέ όμορφης, μορφωμένης, και μέ μουσικάς γνώσεις (πιάνο κ.λπ.) καλής οικογενείς κ' όρσης, δυνητοσομένης μέ γενναίαν προκίαν,ών τών 500 γιλ. (δραχ.) νά τόν συντρέξη πρός τόν σκοπόν αυτόν. Πληροφορίαι παρά τή «Σφαίρα» από Υ. Β. Μ. Άνώνομα και άνευ φωτογραφίαν (αίτινες υπό έχεμύθητιαν έπιστολαφώνονται στή Γραφεία εσφραγιόμεναι) έπιστολαί δέν λαμβάνονται όπ' όψιν.

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΣΑΣ

Όλοι αι άναγνώστριαι και όλοι οι άναγνώσται της «Σφαίρας» τόσον τών Άθηνών όσον και τών έπαρχιών, αλλά και τών Έλληνικών όκόμε κοινοτήτων τού Έξωτερικού και της Άμερικης όμι μόνον δικαιομα έχουν αλλά ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ νά λάβουν μέρος εις την στήλην αυτήν.

Διά της ιδρύσεως της στήλης αυτής δέν θά είναι ύπερβολή άν πούμε ότι, κάθε άναγνώστρια και κάθε άναγνώστης άποικούν ένα ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ, ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ ΕΦΗΜΡΙΔΑ.

Τέ γό σκανδαλώδεις θορύσκετε στην συνοικίαν σας. Ποιό γεγονός δέν σας κτυπά και ά σ' αυτά;

Τι άνάποδον βλέπετε όχι μόνον κοσμικών, κοινωνικών, έρωτικών, έμπορικών, αλλά και διουκτικόν ακόμη; Γράψατέ το μέ λίγα λόγια και ζητήσατε εξήγησεις γι' αυτό.

Πολλά άνάποδα σήμερα, πολλά ιδιότροπα, πολλά περιεργα, πολλά όσλοκα συμβαίνουν γύρω μας, στην πόλι μας στην γειτονία μας. Περιγράψατέ τα, κωμικοποιήσατέ τα. Έτσι θά προσήθετε άναπολογοιστόν άξία εκδόσλευσιν στην κοινωμία.

Μην περιορίζεσθε μόνον στα σκάνδαλα της συνοικίας σας. Ότι ιδιότροπο, ότι άνάποδο πέφτει στό μέτι σας γράφετε το, όπουδήποτε άν τό είδατε.

Προσέχετε νά γράφετε τά πραγματικά όνόματα, τών περι ό πού προκείται. Ή, άν δέν θέλετε όλόκληρα τά όνόματα, μόνον τ' άρχικά όνόματος και έπιθέτου.

Νέα λωποδυσία έκ μέρος της Έταιρίας τών Σιδηροδρόμων Άττικής. Είς την τιμήν κάθε εισιτηρίου έπρόσθεσαν μία πεντάρα! Έπειδή όμως, ως γνωστόν, πεντάρα δέν ύπάρχουν πλέον, οι ύπάλληλοι κρατούν όλόκληρον την δεκάραν! Καί έστειλα συνεχίσα. I. Α. Χ., Μαρούσι

—Η άνεψία τού ύπνοργού της Δικαιοσύνης κ. Τσιτσουκλή ητοκοτήσης λαδούσα ίσχυραν δόση μορφής, περίπου ένα γραμμάριον. Μά δέν απαγορεύεται αδιαστρήξ ή πόλησις της μορφής άνευ της συνταγής ιατρού; Ποίος γιατρός έβωσε την συνταγήν εις την άτυχον κόρη;

—Πρόσοδο! Τό Μαρούσι άπέκινε και όκον άνοχη! Συγχρητήρια! II. Αιμιανός

—Είς τό «Κεντρικόν» έπαίχθη πρό ήμερών ένα Έλληνικόν έργον, τό έποιν εσφραγίσθη διά την μεγάλην του αίσχύρητα. Παραδόξως όμως έπανελήφθη και την άλλην ήμεραν, χωρίς νά έπέμψη ή άστυνομία. Άλλά δέν είχε καιρόν. Κατεδύσαν τά άσωνα βιβλία!

—Μιλειδής Γιαννόπουλος —Είς τό «Κεντρικόν» μου Β. Κ. έβασε τόν διαγωνισμόν τού δπ' άριθμόν 325 φύλλον της «Σφαίρας». Δέν συγχίρειν διά την άπασιόλησιν του αυτήν. Πάυλος Μουσελάτος, Άργιστόλιον

Η ΣΤΗΝΗ ΜΟΥ

Είς τόν Διαγωνισμόν τού Άριστείου μπορούν νά λάβουν μέρος όλοισι άναγνώσται και αι άναγνώστριαι της «Σφαίρας» χωρίς... φόβον και χωρίς πάθος. Τά έκάστοτε λαμβανόμενα έργα θά δημοσιεύονται κατά προτίμησιν και πάντοτε εις την στήλην αυτήν. Δικαίωμα συμμετοχής δραχ. 10.

ΜΕΤΕΧΕΙ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ

ΚΑΙ ΦΤΑΙΩ ΓΩ;

Πήρα και πάλι τό στρατ' τ' άπόμωρο τού δευτέρου [Λινοβ τήν ώρα, μέ κάποιον πόνο ν' άνταμάσω τή χαρά και [πρακτική και πόρα, τά ξαναείδα νά πηδον χειροπιαστά τά [βλκακα λουλούδια, ώταν και τότε πού έψέλλαμ και μετς χαρού. [μενα τραγουδία.

Έξήλεψε τά όμορφα τά λουλούδα σάν είδα [τό χορό τους τό πρωτινό, άκούραστα νά πέρνουσε, μέ τό [γλυκό οκοπό τους κι' έτσι, μέ μιάς, τά χόρσινα και τ' άρπαξα [τρελλά στην άγκαλιά μου, γιατί αυτά μονάχα μού θυμίζανε τά ονειρωτά [καληή μου. Δουλούδα άγνή, γιατί μεν καρθήκατε σιμά [μου σαν σάς πήρα; μη φταίω γώ άν άδικα τό χέρι μου σέ σας [έπειλά ή μοίρα; Μη φταίει ή άγάπη τάχα άν μάς χάρισε και [μάς αυτή ή κλανεύτρα; Όχι!! , έτσι διαβάνουν όλα πάντοτε. Είν' ή [χρά μέ μία ψευτρα... Αγίς Monna Vanna

Κάτι πολύ συχνά μού στέλνετε, κ Λάμπη Αδωνειά. Άφήστε νά δημοσιευθούν πρώτα τά ήδη έγκεικριμένα. Και έλαρα, έστειλάτε ένα τόννον χειρόγραφα, χωρίς νά λαμβάνετε όπ' όψιν τούς σχετικούς όρους τής δημοσιεύσεως των και βγαίνετε και παραπονοίμενος, διότι σας όπνεθαίρισαμεν τήρεός

ΣΤΗΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

20 λεπτά ή λέξις

ΕΙΣ ΤΗΝ Μ. Α.

Σ' άγάπησα μέ πόθο λερό και σούδωσα και την καρδιά μου κι' έστέναξα κι' έπόθησα για σέ, βασιλιάσά μου.

Μαζή έπαίλαμε μέ' στην αλλη κι' έκάναμε στεφάνια από λουλούδια, έσύ έχόρσευε χαρούμεγη κι' έγώ σου μάθαίνα τραγουδία

Κάποτε όμως μεγαλώσαμε κι' έσύ έπήγεσ σ' άλλα μέρη, έκει όλα τά έχόρσευε, κι' έμε μαζή. Ποίος ξέρει.

Ηλίας Σγορδός

ΜΑΚΡΥΑ ΣΟΥ

Πονώ... πονώ... Ναι! Ή πληγωμένη μου καρδιά, μέ στέλνει πάντα στη μοναξιά, και μού δίνει τή θοριά της; φθινοπορινής νύχτας...

Βρισκόμαι άνάμεσα σέ τέσσερες τοίχους, πού μέ τό χρώμα τους, μού θυμίζει τά γαλάνα σου καίνα ταία, και ή θύμησή σου μού ξαναοίγει τή πληγή της καρδιάς μου...

Τ' άθνια πού τά χεράκια σου τά χάιδεψαν και τά θρούσιαν, σκοοπάνε άπ' τά σπλάχνα τους μουροδιές... κ' ή Σε ζήση... Τους όρχων λίγο νεράκι για νά τους σβήση ό καύσιος, κι' αυτά κολυμπήσαν μέσ στη σκληρή θύμηση, σηκώνονται, κ' άνα, δέ Σε βλέπουν, και πάλι άγκαλιόμενα, ξαναπέφτουν νικημένα... Άχ, σέ τίνος κρυνόλευκο λαϊμό νά μαδησω τά πονεμένα αυτά λουλούδια;...

Τίποτ' άλλο δέ μπορεί νά μάς χωρίση αύτινδ της καρδιάς μου λουλούδι, μονάχα ή άστοχαστη αυτή τύχη...

Άκου τ' άηδονάκι, πού άλλοτε μάς έκανε νά τ' άκούμε μ' έρωτικό χαμογέλιο στα φλογερά μας χείλη, πός σκορπίει γύρω στη φύση μελαγχολία, τραγουδώντας τις πονεμένες ψυχές, και έσσεκαπάζοντας τις άγιάτρευτες πληγές τους...

Τώρα πιά, ή όμορφιά μου κι' ή καρδιά μου, μαρτυρούνται, σάν τ' άπόστοκο λουλούδι, πού άντί ένα πρσι γλυκό ν' άνοίξη γαρτωμένα τά δροσερά του φύλλα, βρισκείται πεσμένο στη νοτισμένη γη, πού—άχι!—Σε φιλοένησε...

Βλέπω τή κηθάρα όγμνην στη γωνιά, τ' άπομεινάρι αυτό της άγάπης μας, πού άλλοτε άκουμπήνατά τά τριανταφυλλένια δάκτυλα Σου στα χερούδες της, έλεγε καλλίτερα της καρδιάς τά πάθη, και Σ' τή συνόδουσε μέ την άγγελική Σου φωνή...

—Θύμηση σκληρή τί μέ παιδεύει; Πέτα μακριά μου, κι' άσε ήσυχη τή πονεμένη μου ψυχή... Γ. Άποστολόπουλος

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Τόμοι «Σφαίρας» 2ου 3ου 4ου και 5ου έτους πρός Δρχ. 50 έκαστος διά τό έσωτερικόν. Μυθυστορήματα «Ήρά και Δεάνδρος», «Ιουδύθ, πρός Δρχ. 10 έκαστον. Ένα φιλή στό Σκοτάδι, Άσμα Δομώτων, πρός Δρχ. 15 έκαστον. Τά Μουσικά της καλλονής», «Φοισογυμνία», πρός Δρχ. 15 έκαστον. Διά τό έσωτερικόν έπιβαρύνονται μέ Δρχ. δύο και διά τό έσωτερικόν μέ Δρχ. 5 διά ταχυδρομικά. ψατες: Άντ. Σοργίον, Άγίου Κωνσταννου 7, Άθήνα.

Εί με, άγαπητέ μου κύριε, έπρεπε νά χεχε όπ' όψιν σας ότι ή «Σφαίρα» δέν έχει άντίρρηση νά σας έξυπηρετήση, άνάγκη όμως νά σεθεσθε τόν δρον του «έζημιώστω».

Τίποτε άλλο? Όσα έστειλάτε θά δημοσιευθούν μέ την σειράν των. Περιμένο τά άποκαλύψις σας διά τας καλογουσίας της Θεοσαλονικίας.— Δημοσιεύεται, κ. Guibet, όχι γιατί μάς γράψατε, αλλά γιατί τόρα μορσοσε νά δημοσιευθώ. Όθ ήθελα είς τό έξής νά ύπογράφατε Έλληνιστί. Πάρτε το για ιδιοτροπία μου. —Θά τό δημοσιεύσω, κ. Άγγελίδη. άν και τό βρήκα πολύ έλευθεριάζον. Ή δύναμις του όμως είναι άρκετή ώστε νά παραβλέψη κανεις την έλευθεριότητα.

Δέν ενεκρίθησαν οι διαγωνισμοί σας. κ κ' Μιμη Πόδ., Μαγγιόρ. και Καίνιζμαρκ.

Ο Έρωτικός Διαγωνισμός εις τό προξέ-Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

—Ο Μπαρμπαγιώργος πίπτει εις τήν παγίδα πού τού έστησε ο Καραγκιόζης.

Ένω δ' Χατζηδελιή, τρέχει νά συναντήση τόν Μπαρμπαγιώργο. ο Καραγκιόζης επιστρέφει στήν παράγκα του και λέγει τής γυναίκας του: ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Γυναίκα, μωρή γυναίκα... Γυναίκα... Μωρή χρουσουζα, κοιμῶσαι; (Ἡ γυναίκα του είναι πεσμένη στό κρεβάτι και φαίνεται πώς κοιμάται. Ὁ Καραγκιόζης τήν σκουντάει, εκείνη όμως έξακολουθεῖ νά μένει ἀκίνητη.) Έχει γούστο νά κοκκίλωσε. (Βάζει τὸ χέρι του στήν κροδιά της νά δῆ ἂν χτυπή.) Σημάδια, παιδί μου. Έπέθανε. (Τῆς δίδει μιὰ κλωσά.) Χρουσουζα, πήγες νά πεθάνης τώρα πού δὲν ἔχω λεφτά. Ὡ, συμφορά μου!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—(ἀνοίγει τὰ μάτια της).—Ασασχ; Μήλῃσες. Καραγκιόζη μου; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Πώς! Δὲν πέθανες; Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Ὅχι, Καραγκιόζη μου. Έξεί πού καθόμουνα μούρθε μιὰ λιγούρα κ' ἔχασα τὸ φῶς μου. Ἀπὸ τὴν πείνα θά αἰ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μπορῶ. Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Δὲν κυτῖς Καραγκιόζη μου, νά βρῆς κ' ἐσύ κανμιὰ δουλειά, νά βγάνης κανένα κομμάτι ψωμί. Ὡς πότε πεία αὐτὴ ἡ ζωὴ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Σῶπα, γυναίκα, καὶ θά σωθοῦνε τὰ βάσανά μας. Ἀπὸ αὔριο δὲ θάχομε ἀνάγκη κανένα. Θάχομε τόσο χρέμα, μὰ τόσο πολὺ χρέμα πού θά γεμίσομε ἕνα σταῦλο κ' ὑστερα θά πέσομε μέσα οἰκογενειακῶς νά κάνουμε τὰ λουτρά μας.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Τὶ λές, μωρέ; Ὀνειρεύσαι! Μπᾶς ἔβαλες μετὸ τοῦ σου νά κλέψης κανένα σπῆτι;

Ὁ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Σιασμέ, ξόανον, πού ὅλο σῆς λιχουδιές εἶν' ὁ νοῦ σου. Πότε, μωρή, δὲν ξανάκλεψα ἐγὼ γιὰ νά κλέψω καὶ τώρα;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Μπᾶς κ' εὐρήνης καμμιά δουλειά;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μάλιστα, δουλειά, καὶ μιὰ δουλειά πού μόλις θ' ἀκούῃ τ' ὄνομά μου ὁ κόσμος θά πηγαίη ν' ἀσφαλίσῃ τὴ ζωὴ του;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Τὶ θά κάνης, Καραγκιόζη μου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Θά γίνω ληστής!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Άχου, τρομάρα μου! Πάει ὁ ἄντρας μου. Παλαβώσε. Πᾶω νά φέρω τὸν παπᾶ νά σὲ διαβάση.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μὴν κουνιθῆς ἀπὸ τὴ θέσι σου γιατί θά σὲ σχίσω σάν ἀμερικάνικο χασεθὰ σὲ σχίσω. Τεσσαλλ! Στὸν τόπο!...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Δὲν κουνιέμαι, ἀντρούλη μου, δὲν κουνιέμαι ἢ κακόσορητη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Πές μου τώρα πού τώχης βάλει ἐκεῖνο τὸ ντουφέκι πούχ' ἀγοράσει τὴν προάλλες τὸν Δημοκρατήριο 6 80;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Δὲν θυμάσαι, Καραγκιόζη μου, πού μοῦ τὸ πήρε προχτὲς διυκοκίρης, γιατί δὲν εἶχαμε νά πληρώσομε τὸ νοῖκι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Καλὰ λές. Έξέχασα πὼς πληρώνομε τὸ νοῖκι προπληρωτέα. Κ' ἐκείνη τὴ σακαράκα πούχε κλέφει τὸ Κολυτῆρι ἀπὸ κάποιο σκοτωμένο χωροφύλακα;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Τὸ ὄνομα ὁ γιουῆς σου ἔνα στραγαλατῆ γιὰ νά πάρη στραγάλια.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Κ' ὄσταρα λένε ἡ κακίες γλώσσες πὼς δὲν ἔδωσα καλὴ ἀνατροφή στὸ παιδί μου. Ποῖ στὸ διάβολο τώρα θά βρῶ ἄρματα; Μωρή γυναίκα φέρε μουδὲδὸ τὸ γουδοχερο, τὸ μῆλο τοῦ καφφέ, τὸ μπαλντᾶ, τὸ φυτάρι, τὸ λοσιτό...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Δὲ μ' ἄφησες τῆς κακομοίρας τίποτα. Μοῦ τὰ πούλησες ὅλα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Καλὰ λές. Λησμόνησα πὼς ἔκανα ὀριστικὴ διάλυσι τῆς παράγκας. Φέρε μου τὸ κλῆμα.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Τὶ λές, βρέ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τὸ κλῆμα εἶπα.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Καλέ, δὲν ντρέπεσαι; Τὶ θά τὸ κάνης τὸ κλῆμα; Νάν τὸ πουλήσης κ' αὐτό; Μοῦ χρειάζεται, καλέ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ὅχι κυρία, δὲ σοῦ χρειάζεται διάλο. Τὶ νά τὸ κάνης τὸ κλῆμα ἀφοῦ δὲν τρώς;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Άχ, καταραμένε. Πρᾶμα γιὰ πρᾶμα δὲ μ' ἄφησες ἐδῶ μέσα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Έδῶ μέσα, δὲ λές κ' ἀπόσω. Φέρ' δῶ.

(Τὴν στιγμὴν αὐτὴ ἀκούγεται ἀπ' ἔξω τὸ τραγοῦδι τοῦ Μπαρμπαγιώργου):

*Αὐτὰ δὲ μάτια, Δῆμο μ', τὰ γλαρὰ
τὰ φρόδια τὰ γραμμένα,
γεία σου, Δῆμο μ', γεία σ'.
Αὐτὰ μὲ κάνουν, Δῆμο μ',
Δῆμο μ', κ' ἀρρωστῶ,
μὲ κάνουν καὶ πεθαίνω,
γεία σου Δῆμο μ' γεία σ'.*

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ὁ μπάρμπα μου! Τώρα εἶναι πού θά γελᾶσθ τὸ παραδῶ κατσίκι κ' ὁ διάλοκὸς ὁ ἀρεστίνατος.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Μοῦρ' ἄς ἀφήκου τὰ γλιντοκουπήματα κ' ἄς τρέξω νά δῶ τὶ διάλοκὸ μὲ θέλ' ἐκείνου τ' ἀνηφοῦδι μ'. οὐ Καραγκιόζης. Δηλαδή κ' μουλνταῖτα κανὰ χ' νερὶ θά μ' φτιάκ' πάλι. Μοῦρ, ξέρ'ς οἱ θεοκερατῆς τ' χ'νέγια μὴν φτιάκη; Προχτὲς ἀκόμ', σάν ἤρθη ἰπάνω στήν καλύβα, μ' λῆει: «Μπάρμπα, θές ἕνα σύκου;» Θέλου, τοῦ κάνου Σαράντα χρουσάνια εἶχα νά γλυκάνω τ' δόντια μ' μὴ σῆκου Καλαματιανό. Ἰκείνους ἔκανι πὼς δὲ μοῦ τ' δίνει. Χιμάου ἰγῶ, τ' ἀρπαξῶ ἀπ' τοῦ χέρ' τ' τράγκα κατ' ἰρτεῖαν στοῦ στόμα. Μόλις τὸν δαγκουσα φαρμακλήστ'κα. Βρέ σὺ, τ' κάνου, κινῶνε εἰχῆς βάν' μέσ' στοῦ σῆκου; Ὅχι, μ' λῆει, μπάρμπα, θάν του στραβουδάγκουσε κ' ἔσπασ' ἡ χολή τ'. Μοῦρ' κ' ἔχ' χολή τ' σύκου; Ἀφ' ἔχ' τοῦ κριάρι, μ' κάνει, κ' δὲν ἔχ' τ' σύκου; Αὐτὰ μ' φτινῶν οἱ θεουκιρατᾶς. Ὁπουδῆπ' τις ἀφοῦ μ' ἐζήτ'εἰ τ' π'δι μπουρεῖ κ' νά μὴ θέλ' στὰ σοιβαρά.

(Βάζει τὸ τσαρούχι του καὶ χτυπάει μ' αὐτό τὴν πόρτα τοῦ Καραγκιόζη). Καραγκιόζ'.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Γυναίκα, βάλε τὴν κασέλα καὶ τὰ σιρίποδα πῶς ἀπ' τὴν πόρτα κ' ὑστερα πᾶς τὰ πατερμά σοε. Θά πεθάνουμε.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Άχ, ἡ κακομοῖρα... Τὶ κάνει ἔτσι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Γιὰ σεισμέδες εἶναι, γιὰ κάποιου στυλοκίνητο θά τράκαρε μετ' τὴ παράγκα.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Καραγκιόζ'.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ὁ μπάρμπαρ μου χτυπῆει τὴν πόρτα, κ' ἐγὼ ἔλεγα πὼς ἔπεσε ἡ οὐρά τοῦ κομήτη. Ὡ συμφορά μου. (Βγαίνει ἔξω). Πορᾶν.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Μὲ φώναξες, Καραγκιόζ'.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μάλιστα, Γῶγο μου.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Ὅρ', μπάς κ' θές νά μ' φτιάξες πάλι κανὰ χ'νέγ; Καραγκιόζ', τὸ 'οῦ σου τὶ θά βγάνω τοῦ τσαρούχ' κ', θά σὶ ξεκαλιβρώσω τὰ μούτρα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ὅχι, μπάρμπα. Μὴ φοβάσαι ἀπὸ καλὸ. Σ' ἐφάναξα γιὰ νά σοῦ πῶ νά φυλαχῆς ἀπὸ τὴ φωτιά π' ἀνάβει σὶ σπῆτι σου.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Κύργι' ἐλέησον! Κὶ δὲν ἔχου μαθῆς κὶ λιβάν' νά λιβανιστῶ. Φουτιά εἰπ'ς, οὐρέ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Φουτιά καιφουτιά, μπάρμπα.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Ὅρ', μῆλα καλά. Ποῦνι μαθῆς ἡ φουτιά; Στὸν μαντρί;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ὅχι, μπάρμπα. Στὸ σπῆτι σου.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Φουτιά στοῦ σπῆτ' μ' κὶ κάθουμι ἀκόμ' κὶ σὶ γλέπου;... (Κάνει νά φύγη, ἀλλὰ ὁ Καραγκιόζης τὸν συγκρατεῖ).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ποῦ πάς, μπάρμπα;

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Νά σβύσω τὴ φουτιά.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τὶ θές νά κάνης, μπάρμπα; Ἐκείνη ἡ φωτιά δὲ εὐβύνεται.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Δὴ εὐβύνετε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Πὼς νά στῶπῶ, μπάρμπα πα; Ἐσὺ δὲν καταλαβαίνεις ὅταν σοῦ μιλήη κανεὶς με σάλτσες καὶ γαρνιτούρες. Πρέπει νά σοῦ μιλήσω σκέτα, γιὰ νά μὲ καταλάβης. Ἐλα παρα δῶ νά μὴ μᾶς ἀκούση ἡ γυναίκα μου. (Κατεβάζει τὴ φωνὴν του). Ἄκου δῶ, μπάρμπα. Προχτὲς εἶδα τὸ Βεζύρη πούρχότανε ἀπάνω στὴ καλύβα σου. Τὸν πήρ' ἀπὸ πῶσι γιὰ νά δῶ τὶ θέλει ὁ Βεζύρης στήν καλύβα τοῦ Μπαρμπαγιώργου.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Άσα!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ψεῦς! Μὴ μὲ διακο-

πτης, μπάρμπα. Λοιπὸν εἶδα πού λές τὸ Βεζύρη νά μπαίη μέσα στήν καλύβα σου, ν' ἀγκολιάζῃ τὴ γυναίκα σου καὶ νὰ τὴ φιλήη.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—(πιάνει ἀπὸ τὸ λαμὸ τὸν Καραγκιόζη).—Ματαπέστου, οὐρέ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Στάσου μωρὲ μπάρμπα. Θά μὲ πνίξῃς. Μπᾶ τὸ σκαλσοβιομήχανο!

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Ὅρ' εἶδῖς τοῦ Βεζύρ' νά φ'λήη τὴ Γευργούλα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ναί. Νάν τὴ φιλήη καὶ νάν τῆς λῆη πὼς θά βίγη τὸ Διερβαναγὰ νά σὲ σκοτώσῃ κ' ὑστερις θάν τὴν πάρη μέσα στὸ Σαράϊ νάν τὴ βάλῃ στὸ χαρῆμι του.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Κὶ δὲν τοῦ σκοτῶσις;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Εἶπα νάν τὸν σκοτώσω, ἀλλὰ πάλι σκέφτηκα μὴπὼς θέλεις νάν τὸν σκοτώσῃς τοῦ λόγου σου. Καὶ βέβαια πρέπει νάν τὸν σκοτώσῃς μπάρμπα. Ἄκους νά σοῦ κάνῃ τέτοιο ρεζήλημα! Καὶ ποῖός; Ἐνας Βεζύρης ἕνας Τοῦρκος.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Καραγκιόζ', πάου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ποῦ πάς, μπάρμπα;

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Νάν τοῦ φάου. Καραγκιόζ', οὐρ δὲν θάν τὸν σκοτώσῃς μετ' τὴ χατζάρα. Θάν ἰκόψου νὰ δαγκωνιά στοῦ καρδὺ νά πῆη κατ' ἀνέμου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ὅχι, μωρὲ μπάρμπα. Σιγά—σιγά. Ἐγὼ λέου νά πᾶμε μαζῆ στὸ Σαράϊ. Νά κατεβῶσω ἐγὼ κάτω τὸ Βεζύρη τάχα πὼς θέλει νά τοῦ μιλήση κάποιος σπιυδαῖος ἄνθρωπος κ' ἐσύ, μόλις τὸν δῆς, τοῦ ρίχνης μιὰ μετὸ πιστόλι καὶ τότε—ζωή στὰ κατσικοπούλορά σου.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Καλὰ λές, Καραγκιόζ'; Πᾶμι.

(Ὁ Καραγκιόζης κ' ὁ Μπαρμπαγιώργος πηγαίνουν στὸ Σαράϊ. Ὁ Καραγκιόζης χτυπᾶει τὴν πόρτα. Κατεβίβει κάποιος ὑπηρέτης).

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Κτυπήσατε, κύριε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ὁ λιγοχρονημένος σου ἀφέντης εἶν' ἐπὶ πῶν Περικαλῶ.

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Μάλιστα, κύριε. Θέλετε νά περάσετε στὸ μουςαφιροντᾶ ὡς πού νά τοῦ μιλήσω;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ὅχι, γιατί βιάζομαι. Τρέχα μονάχα νάν τοῦ πῆς πὼς τὸν ζητᾶει κάποιος λόρδος πούρθε ἐπιτηδες ἀπὸ τὴν Ἄγγλια γιὰ νάν τὸν δῆ.

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Λόρδος, εἶπατε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μάλιστα, λόρδος.

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Σεῖς εἰσθε, κύριε, ὁ λόρδος;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ὅχι. Ἐγὼ εἶμαι διπλόλορδος. Ὁ μονὸς λόρδος εἶναι τοῦ λόγου του. (Δείχνει τὸν Μπαρμπαγιώργο).

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Πολὺ περιεργὸς λόρδος. Πρῶτὴ φορὰ βλέπω λόρδο μετ' τσαρούχι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἐτσι, παιδί μου, εἶν' αὐτοὶ οἱ λόρδοι. Ἰδιότροποι στὸ ντύσιμό τους.

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Περιμένετε, κύριε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μπάρμπα, ἔτοιμος. Μόλις φαῖ ὁ Βεζύρης τοῦ τὴν μπουμπουνίζεις ἐδῶ στὸν τραγοῦδιστῆ, (δείχνει τὸ κουτέλο του), κ' ὑστερα δρόμο.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Κάν' στὴ μπάντα. (Σὲ λίγο κατεβαίνει ὁ Βεζύρης. Προτοῦ όμως προφθᾶση νά πῆ μιὰ λέξη, ὁ Μπαρμπαγιώργος τὸν πυροβολεῖ καὶ πέφτει νεκρός.

Ὁ Μπαρμπαγιώργος μετ' τὸν Καραγκιόζη τρέπονται ἀμέσως εἰς ἀτακτὸν φυγήν. ἐνῶ ἡ φρουρὰ τοῦ Στραγιού σηκώνεται στὰ δπλα.

Ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος εἶχε εἰδοποιήσει τὸν Βεζύρη φωνάζει ὅτι τὸν Βεζύρη τὸν ἐσκότωσε κάποιος λόρδος π' ἔχε τὰ μούτρα σάν σκυλλί.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Καραγκιόζης βρῖσκει καιρό, πλησιάζει τὸ σκοτωμένο Βεζύρη, τὴν στιγμὴ πού ἡ φρουρὰ τοῦ Σαραγιού κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων καὶ τοῦ παίρνει τὸ πορτοφῶλι, ἐνῶ τὸ Κολυτῆρι τοῦ ἀφαιρεῖ ὅλα τὰ ρούχα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ Καραγκιόζης ἐξοπλίζει τὴν Συμμορία του. Ἡ ἀνοδος εἰς τὰ ὄρη. Ὁ Καραγκιόζης συλλαμβάνει αἰχμάλωτον τὸν Μπαρμπαγιώργο.